

Немає виходу

Автор:

Тейлор Адамс

Немає виходу

Тейлор Адамс

Через хуртовину, яка заблокувала шосе, Дарбі застрягла в цій віддаленій будівлі посеред Колорадських гір. Без стільникового зв'язку, з розрядженим телефоном. Хоча найгірше не це. А те, з ким вона опинилася тут. Четверо незнайомих мандрівників. Викрадена дитина, замкнена у фургоні одного з автомобілістів. Чие обличчя бачила дівчинка, коли її заштовхували до автівки? Чие ім'я вона промовляла, благаючи відпустити її? А може, імен було кілька?.. Дарбі не вдасться врятувати її самотужки. Але всі інші – під підозрою. І жодному не варто довіряти. Тому що кожен може виявитися не тим, ким здається...

Тейлор Адамс

Немає виходу

Обережно! Ненормативна лексика!

Для Райлі

Відправлено: 23 грудня 18 : 52

Кому: Товстун_Кенні1964@outlook.com

Від: чарівник13@gmail.com

Ми зробимо це сьогодні. Потім треба буде знайти місце, де ми зможемо зупинитися на кілька тижнів. І я маю знати – напевно – що ти погоджуєшся на те, про що ми розмовляли. Надішли мені цифри. Потім видали цей імейл, а я видалю твій.

Я застряг на заправці казна-де в Колорадо, хуртовина все лютішає, і я збираюся зробити те, чого не можна буде виправити.

О, до речі, щасливого Різдва!

Сутінки

19:39

23 грудня

– Та пішов ти, Бінг Кросбі[1 - Американський співак і актор кіно. (Тут і далі прим. пер.)].

Дарбі Торн проїхала шість миль, підіймаючись перевалом Бекбон, коли зламався її склоочисник, і цей бас-баритон саме розпочав другий куплет. Він офіційно отримає таке своє біле Різдво[2 - «White Christmas» – різдвяна пісня, яку вперше виконав Бінг Кросбі, одна з найвідоміших у XX ст.]. Тепер можна й не горланити про це.

Вона намагалася знайти іншу хвилю (марно, самі лише радіоперешкоди) і спостерігала, як щітка лівого склоочисника тріпотіла, наче зламаний зап'ясток. Дарбі розмірковувала, чи не зупинитися їй на узбіччі й не примотати склоочисник

скотчем, але такого місця на дорозі не було – обабіч неї, утворюючи мур, лежали брудні крижані брили. Дарбі боялася зупинитися. Сніжинки, великі й вогкі на початку її шляху крізь Джипсум[3 - Містечко в штаті Колорадо.] півтори години тому, тепер ставали меншими і твердішими, поки автівка поволі підіймалася вгору. У світлі фар вони гіпнотизували, вкривали лобове скло і миттєво розмазувалися по ньому.

Останній знак, який вона бачила, попереджав про необхідність протиковзких ланцюгів на колесах.

У Дарбі таких не було. Принаймні поки що. Вона навчалася на другому курсі в Колорадському університеті в Боулдері[4 - Місто в штаті Колорадо.] і взагалі не планувала відходити від університетської території далі кафе. Вона згадала, як минулого місяця вийшла звідти напівп'яна в товаристві гуртожитських напівдрузів і хтось із них запитав (напівбайдуже), куди вона планує поїхати на різдвяні канікули. Дарбі щиро відповіла, що лише втручання Господа змусить її повернутися додому до Юти.

І, вочевидь, Господь почув її, бо нагородив матір Дарбі раком підшлункової залози останньої стадії.

Дарбі дізналася про це вчора.

Із есемес.

ШКРЯБ-ШКРЯБ. Щітка зігнутого склоочисника знову ляснула по склу, але сніжинки були доволі сухими, а швидкість автівки досить великою, і лобове скло лишилося чистим. Справжньою проблемою був сніг, що засипав шосе. Жовту дорожню розмітку вкривали кілька дюймів свіжої пороші, і час від часу Дарбі відчувала, як ходова частина її «хонди сівік» дряпається об землю. Ці скачки поверталися, як вологий кашель – з кожним разом усе гірше. Востаннє Дарбі відчула, як між її пальцями вібрує кермо, за яке вона міцно трималася. Ще дюйм снігового покриву – і вона застрягне тут, на висоті дев'яти тисяч футів над рівнем моря, із на чвертю повним баком бензину, поза зоною покриття стільникового зв'язку, лише зі своїми тривожними думками.

«І гучним голосом Бінга Кросбі», – припустила вона. Він прохрипів останній куплет, коли Дарбі зробила ковток теплого «Ред Булла»[5 - Енергетичний

безалкогольний напій.].

ШКРЯБ-ШКРЯБ.

Уся поїздка була розпливчастим збудженим проривом крізь милі передгір'їв і зарослих рівнин. Не було часу зупинятися. Усе, що вона сьогодні з'їла, – це ібупрофен. У своїй кімнаті в гуртожитку Дарбі залишила увімкненою настільну лампу, але згадала про це тоді, коли вже виїхала із заправки «Драйден» – надто далеко, щоб повертатися. У горлі відчувався присмак шлункового соку. Піратські треки «Schoolyard Heroes» і «My Chemical Romance[6 - Рок-гурти, які грають у жанрах горор-панк та альтернатива.]» грали по колу на її айподі (тепер розрядженому). Вона мчала повз зелені вивіски з вицвілими картинками фаст-фуду. Десь опівдні з її дзеркала заднього огляду зник Боулдер, потім туманний обрій Денвера[7 - Найбільше місто в штаті Колорадо.] зі своїм парком літаків, і зрештою за завісою сніжинок лишився крихітний Джипсум.

ШКРЯБ-ШКРЯБ.

«Біле Різдво» Бінга Кросбі скінчилося, і почалася наступна святкова пісня. Дарбі чула їх усі до цього вже двічі.

Її «хонду» різко відкинуло ліворуч. «Ред Булл» виплеснувся на коліна. Кермо наче закам'яніло в її руках, усередині Дарбі все перевернулося (вивертай, вивертай), і в цю секунду вона відновила контроль над автівкою і далі поїхала вперед угору – втрачаючи швидкість. Втрачаючи тягу.

– Ні, ні, ні. – Вона натиснула педаль газу.

Усесезонні шини чіплялися й котилися по вкритому дрібним льодом снігу, автівку сильно трусило. З-під капота пішла пара.

– Давай, Блю...

ШКРЯБ-ШКРЯБ.

Вона називала так свою машину, Блю, відколи отримала її в старших класах школи. Тепер Дарбі натискала педаль газу в пошуках сенсорного зворотного

зв'язку тяги. У дзеркалі заднього виду вона побачила два стовпи снігових бризок, залитих яскравим світлом задніх фар. Гучний неприємний звук – ходова частина Блю знову дряпала засніжену землю. Машина щосили намагалася виринути з-під снігу, наче напівчовен, і ...

ШКРЯБ...

...Лівий склоочисник зламався й відірвався.

Її серце впало.

– От лайно.

Тепер сніг прилипав до лівої половини лобового скла, швидко нагромаджуючись на незахищеній поверхні. Вона втратила забагато швидкості. За лічені секунди вид на Колорадське шосе номер сім звузився, і Дарбі вдарила по керму. Пролунав гудок, але його ніхто не почув.

«Ось так люди й помирають, – тремтячи усвідомила вона. – Під час хуртовини потрапляють у пастку в сільській місцевості і вичерпують увесь бензин.

Вони замерзають на смерть».

Дарбі зробила ковток «Ред Булла» – порожньо.

Вона вимкнула радіо, нахилилася до пасажирського місця, щоб роздивитися дорогу, і спробувала згадати – яку останню автівку вона бачила сьогодні? Як багато миль тому? Це була жовтогаряча снігоприбиральна машина з написом «CDOT»[8 - «Colorado Department of Transportation» – департамент транспорту Колорадо.] на дверях, що їхала в правому ряду і лишала по собі шлейф із крижаних чипсів. Мінімум годину тому. Коли ще світило сонце.

Тепер воно було лише сірим ліхтарем, який прослизав між нерівними вершинами, а небо затягнуло темно-фіолетовим кольором. Замерзлі ялини ставали зубчастими силуетами. Рівнини темніли в озерах тіні. Температура згідно з вивіскою станції техобслуговування, яку Дарбі проїхала тридцять миль тому, була мінус п'ятнадцять. Зараз, мабуть, було холодніше.

Тоді вона побачила це: напівпохований зелений знак у сніговому заметі праворуч. Він був непомітний, поки на нього не посвітили брудні фари «хонди»: 365 ДНІВ З ОСТАННЬОЇ СМЕРТЕЛЬНОЇ АВАРІЇ.

Ймовірно, підрахунок днів два не оновлювали через снігову бурю, але все одно він здався Дарбі моторошним. Точний рік, що зробив цей вечір такою собі похмурою річницею. На диво, це зачепило Дарбі, наче це був її власний надгробок.

А позаду нього ще один знак.

ПОПЕРЕДУ ЗОНА ВІДПОЧИНКУ.

Бачили одну? Значить, бачили всі.

Це одна велика будівля (інформаційний центр, туалети, можливо, цілодобовий магазинчик або кафетерій, що існує завдяки волонтерам), розташована посеред потрісканих скель і ялин, які хитаються на вітрі. Порожній флагшток. Пеньок старого дерева, що нагадує барабан. Юрба бронзових статуй, вкопаних по пояс; якийсь витвір мистецтва на честь місцевого лікаря або родоначальника, встановлений за кошти тутешніх платників податків. І відокремлена парковка з купкою автовок – такі ж водії у скрутному становищі, як і вона, чекають на прибуття снігоприбиральної машини.

Дорогою з Боудлера Дарбі проминула дюжини таких зон відпочинку. Деякі просторіші, більшість – кращі, усі не такі ізольовані. Але, вочевидь, саме цю доля обрала для неї.

СТОМИВСЯ? Напис на блакитному знакові. УСЕРЕДИНІ БЕЗПЛАТНА КАВА.

І ще один новіший знак із символічним зображенням орла нацбезпеки за часів Буша: БАЧИВ ЩОСЬ? РОЗКАЖИ.

Останній знак, наприкінці з'їзду з шосе, був Т-подібної форми. Він скеровував вантажівки й будинки на колесах ліворуч, а менші транспортні засоби –

праворуч.

Дарбі ледь не проїхала повз.

Її лобове скло було щільно вкрите снігом – правий склоочисник також зламався, – тому вона опустила дзеркало бокового виду і протерла коло на склі. Щось на зразок навігації, як-от дивитися в перископ. Дарбі навіть не думала шукати паркувального місця – розмежувальних ліній і тротуару не буде видно аж до березня, – і вона приткнула Блю поряд із сірим фургоном без вікон.

Вимкнула двигун. Загасила фари.

Тиша.

Її руки досі тремтіли. Залишок адреналіну від того заносу. Дарбі стиснула руки в кулаки, спочатку праву, потім ліву (вдихай, рахуй до п'яти, видихай), і дивилася, як сніжинки налипають на лобове скло. За десять секунд коло, яке вона протерла, зникло. За тридцять секунд її оточила стіна потемнілої криги, і вона усвідомила, що не доїде до Прово, штат Юта, до завтрашнього полудня. Такий оптимістичний час прибуття ґрунтувався на тому, що вона подолає цю хуртовину і переїде перевал Бекбон до півночі, а дістанеться Верналю[9 - Місто в штаті Юта.] о третій годині ночі, аби встигнути подрімати. Зараз уже була майже восьма. Навіть якщо вона не зупинятиметься на сон чи туалет, то не встигне порозмовляти з мамою до її першої операції. Це віконце в часі було ЗАЧИНЕНЕ НА НЕВИЗНАЧЕНИЙ ЧАС, наче на її шляху опинилася нова гора.

Тоді, після операції.

Саме тоді.

У «хонді» стало геть темно. Сніг лежав на лобовому склі з усіх боків, наче створивши арктичну печеру. Дарбі перевірила свій айфон, примружившись від його світла, – зв'язку немає, заряду батареї дев'ять відсотків. Останнє есемес, яке вона отримала, досі було відкрите. Уперше прочитала його, об'їжджаючи Джипсум, автівка неслася зі швидкістю вісімдесят п'ять по слизькій дорозі, і маленький екран тремтів у її руці.

Тепер із нею все окей.

Тепер. Це було моторошним уточненням. Але не воно було найстрашнішим.

Старша сестра Дарбі, Девон, мислила смайлами. У її есемес і постів у «Твіттері» була алергія на пунктуацію; часті беззмістовні сплески слів у пошуках зрозумілої думки. Але не це. Девон не смайлом, а буквами написала окей, і вжила в реченні певний час, і ці дрібні деталі в'їлися у шлунок Дарбі наче виразка. Нічого істотного, просто підказка: хай там що відбувалося, у лікарні Юта-Веллі точно було не окей і це не можна було висловити за допомогою клавіатури.

Лише п'ять дурних слів.

Тепер із нею все окей.

А Дарбі, друга донька, яка запізнюється, потрапила в пастку на самотній зупинці неподалік вершини перевалу Бекбон, бо намагалася прорватися крізь Снігармагеддон і Скелясті гори та зазнала невдачі. Сотні миль над рівнем моря, занесена снігом «хонда сівік» 1994 року зі зламаними склоочисниками, мобільний, що розряджається, і таємнича есемес – думки про це кипіли у неї в голові.

Тепер із мамою все окей. Хай там що, чорт забирай, це не означало.

У дитинстві вона була зачарована смертю. Дарбі не втратила нікого з бабусь і дідусів, тож смерть досі була абстрактним поняттям, чимсь таким, що можна відвідати і дослідити, наче турист. Вона любила фротажі з надгробків – це коли береш рисовий папір, прикладаєш його до надгробного каменя й натираєш чорним або восковим олівцем для отримання детального відбитку. Вони дуже гарні. У колекції Дарбі були сотні таких малюнків, деякі навіть вставлені у рамки. Якись обличчя невідомі. Інші – знаменитих людей. Торік вона перестрибнула огорожу в Денвері, аби зробити фротаж обличчя Буффало Білла[10 - Американський військовий, мисливець на бізонів, перший шоумен Америки.]. Тривалий час Дарбі вірила, що цей маленький пунктик, це підліткове захоплення смертю краще підготує до справжньої трагедії, коли та увійде в її життя.

Цього не сталося.

Якусь мить вона сиділа в своїй темній машині, читаючи й перечитуючи слова Девон. До неї дійшло: якщо вона залишиться в цьому холодному склепі наодинці зі своїми думками, то почне ридати, а Бог свідок – за останні двадцять чотири години вона доволі наплакалася. Дарбі не може втратити свою рушійну силу. Не може знову зав'язнути в цьому лайні. Як Блю, що застрягла в цю шалену хуртовину за сотні миль від людської допомоги, – вона поховає тебе, якщо ти це дозволиш.

Вдихай. Рахуй до п'яти. Видихай.

Рух уперед.

Відтак вона поклала айфон до кишені, розстебнула пасок безпеки, накинула куртку на балахон і, сподіваючись, що на додачу до обіцяної безплатної кави, у цій сумнівній маленькій зоні відпочинку буде Wi-Fi, зайшла досередини.

Підійшовши до інформаційного центру, вона запитала про це в першій ж людині, яку побачила, і чоловік вказав на дешевий ламінований знак: «Wi-Fi для наших гостей, «РоудКоннект» – люб'язний партнер департаменту транспорту Колорадо».

Чоловік стояв за спиною в Дарбі.

– Він... о, тут написано, що він платний.

– Я заплач?.

– Він доволі дорогий.

– Я заплач? в будь-якому разі.

– Бачите? – вказав чоловік. – 3 долари 95 центів за кожні десять хвилин...

– Мені просто необхідно зробити дзвінок.

– Наскільки довгий?

– Не знаю.

– Бо якщо він буде довшим двадцяти хвилин, то вам напевно захочеться отримати абонемент від «РоудКоннект» на місяць, адже за ним ви сплачуєте лише десять доларів за...

– Чорт забирай, приятелю, мене влаштовує.

Дарбі не хотіла огризатися. Вона лише зараз роздивилася незнайомця у тьмяному світлі флуоресцентних ламп – під шістдесят, жовта куртка, одна сережка у вусі й сива козяча борідка. Наче пірат із сумними очима. Вона нагадала собі, що він, ймовірно, також тут застряг і просто намагається допомогти.

Її айфон однаково не міг знайти бездротової мережі. Вона тиццала в нього пальцями, чекаючи, доки підключиться Wi-Fi.

Нічого.

Чоловік повернувся на своє місце.

– Карма, еге ж?

Дарбі проігнорувала його.

Напевно, це місце вдень функціонувало як кав'ярня. Але тут і зараз воно нагадувало Дарбі автобусну станцію після закриття – порожню і залиту світлом. Кавова стійка була зачинена за опущеними жалюзі. За ними стояли дві кавові машини з аналоговими кнопками і почорнілими піддонами. Несвіжа випічка. У меню на дошці було вказано кілька дорогих понтових напоїв.

Інформаційний центр розмістився в одній кімнаті – довгий прямокутник із гострим дахом, у дальньому кінці були громадські туалети. Дерев'яні сидіння, широкий стіл і лавки уздовж стіни. Поряд – торговельний автомат і стенди з

туристичними брошурами. Кімната була тісною і схожою на печеру, з відчутним запахом дезінфекційного засобу.

А як щодо обіцяної безплатної кави? На кам'яно-цементній стійці була купа пластикових стаканчиків, серветок і два графини на поверхнях із підігрівом, прикріплені до них. На одному було написано КАВА, на іншому – ШОКОЛАТ.

У якогось працівника проблеми з граматикою.

Унизу, на рівні щиколоток Дарбі помітила, що цемент тріснув і один камінь не тримався. Одним ударом його можна було вибити. Це дратувало крихітну obsесивно-компульсивну частину мозку Дарбі. Наче задирка на пальці.

Вона почула низький глухий гул, наче тріпотіння крилець сарани, і подумала, що це місце, певно, на резервному електроживленні. Мабуть, через це зникли налаштування Wi-Fi. Дарбі розвернулася до незнайомця з борідкою.

– Чи не бачили ви тут таксофона?

Чоловік підвів на неї погляд – о, ти досі тут? – і похитав головою.

– Ваш телефон ловить сигнал? – запитала вона.

– Ні, ще від Вайт-Бенда.

Її серце впало. Згідно з регіональною мапою на стіні, ця зупинка називалася Ванапа (грубий переклад Маленький Диявол із мови місцевого племені паютів[11 - Група американських індіанців.]). На півночі за двадцять миль звідси була інша зона відпочинку – з аналогічною назвою Ванапані, тобто Великий Диявол – а ще за десять миль униз розташувалося місто Вайт-Бенд. А сьогодні, у передвечір'я Снігармагеддону, Снігапокаліпсису, Снігодзилли, чи хай там як метеорологи назвуть це, Вайт-Бенд із таким самим успіхом міг бути на Місяці...

– Я впіймав сигнал надворі, – почувся інший чоловічий голос.

За нею.

Дарбі обернулася. Він стояв, спершись на вхідні двері, тримаючись однією рукою за ручку. Вона саме пройшла повз нього, коли заходила сюди (як я могла не помітити його?). Хлопець був високий, широкоплечий, десь на рік чи два старший за неї. Він міг бути одним із тих, із братства, з якими її сусідка в університеті постійно зависає. Лискуче волосся, зелений пуховик і сором'язлива усмішка.

– Лише одна риска і лише на кілька хвилин, – додав він. – Оператор у мене, цей, «T-Mobile».

– Мій також. Де?

– За статуями.

Дарбі кивнула, сподіваючись, що їй вистачить батареї мобільного, аби зателефонувати.

– Ти... гей, чи хтось із вас знає, коли прибудуть снігоприбиральні машини?

Обидва чоловіки похитали головами. Дарбі не подобалося стояти між ними, їй постійно доводилося повертати голову.

– Гадаю, аварійне оповіщення не працює, – промовив старший чоловік, вказуючи на радіо ще дев'яностих років, що гуло на стійці. Джерело неприємного коماشиного звуку, який вона чула. Радіо стояло за решітками. – Коли я приїхав сюди, передавали тридцятихвилинні випуски про стан на дорогах, – додав він, – але тепер повна тиша. Можливо, їхній радіопередавач засипало снігом.

Дарбі просунула руку крізь ґрати і вирівняла антену, змінюючи висоту радіоперешкод.

– Усе ж краще, ніж Бінг Кросбі.

– Хто такий Бінг Кросбі? – запитав хлопець.

– Один із «Бітлз», – відповів старший чоловік.

– О.

Чомусь Дарбі вже почав подобатися старший чоловік, і вона жалкувала, що визвірилася на нього через Wi-Fi.

– Я в музиці не дуже тямлю, – визнав молодший хлопець.

– Це точно.

На великому столі Дарбі помітила колоду пошарпаних гральних карт. Вочевидь, техаський холдем[12 - Різновид покеру.], за яким гаяли час два незнайомці, захоплені хуртовиною.

Із убиральні почувся звук змиву туалету.

«Трое незнайомців», – підсумувала вона.

Дарбі поклала свій мобільний до кишені джинсів, розуміючи, що обидва чоловіки досі дивляться на неї. Один попереду, інший – позаду.

– Мене звати Ед, – сказав старший.

– А я – Ешлі, – промовив молодший.

Дарбі не назвалася. Вона відштовхнула ліктем входні двері й вийшла на собачий холод надвір, засунувши руки до кишень куртки. Вона відпустила двері й, перш ніж ті зачинилися, почула, як старший чоловік питає хлопця: «Постривай. Тебе звати Ешлі? Якесь дівчаче ім'я».

Хлопець важко зітхнув.

– Це не лише дівчаче ім'я...

Двері зачинилися.

Зовнішній світ вкрила тінь. Сонця не було. Сніжинки, що падали з неба, виблискували помаранчевим у світлі єдиної лампи інформаційного центру, яка висіла над дверима у великому абажурі. Здавалося, Снігармагеддон на якусь

мивь стишився; у сутінках Дарбі бачила обриси вершин удалині. Круті кам'яні брили, напівоповиті деревами.

Вона підняла комірець куртки і здригнулася.

Група статуй, про які згадував молодший хлопець – Ешлі, – розташована в південній частині зони відпочинку, за флагштоком і зоною для пікніка. Біля з'їзду з шосе. Звідси вона ледве їх бачила. Лише обриси, напівпоховані в снігу.

– Гей.

Вона обернулася.

Знову Ешлі. Двері за ним зачинилися, і він попрямував по снігу до Дарбі, високо підіймаючи ноги.

– Там... там є певне місце, на яке треба стати. Тільки з нього мені вдалося спіймати сигнал, і це всього одна риска. Ти зможеш лише надіслати повідомлення.

– Мені все ж підходить.

Ешлі застебнувся.

– Я покажу тобі.

Вони пішли по його слідах, і Дарбі помітила, що вони були наполовину засипані кількома дюймами свіжого снігу. Вона здивувалася, але не стала запитувати, як давно він тут застряг.

Відійшовши на певну відстань від будівлі, вона також зрозуміла, що ця зона відпочинку розташована над прірвою. За дальньою стінкою (туалети) дерева вишикувались над крутим обривом. Дарбі не могла навіть чітко побачити, де саме земля обривалася, оскільки ковдра снігового покриву маскувала вертикальний крутосхил. Один невдалий крок міг стати фатальним. Флора тут була так само ворожою – потужні вітри вигадливо згинали дугласії тисолист[13 - Вічнозелена хвойна рослина.], а їхні гілки були зубчасті й жорсткі.

– Дякую, – відповіла Дарбі.

Ешлі не почув. Вони продовжували йти по пояс у снігу, розвівши руки для рівноваги. Тут, поза доріжкою, кучугури були глибші. Взуття Дарбі промокло, а пальці ніг заціпили.

– Отже, ти відгукуєшся на «Ешлі»? – запитала вона.

– Ага.

– Не, типу, Еш?

– Чого б це?

– Просто питаю.

Знову вона кинула погляд назад до будівлі й побачила постать, що стояла в бурштиновому світлі вікна. І спостерігала за ними крізь заморожене скло. Дарбі не могла сказати напевно, чи то був той старший чоловік (Ед), чи людина, якої вона ще не бачила.

– Ешлі – не лише дівоче ім'я, – промовив він, поки вони важко просувалися вперед. – Це абсолютно прийнятне ім'я для чоловіка.

– О, це точно.

– Як-от Ешлі Вілкс у «Звіяних вітром».

– Я саме про це подумала, – відповіла Дарбі. Добре було трохи потеревенити. Але все ж таки насторожена частина її мозку, яку вона ніколи не могла повністю вимкнути, запитала: «Тобі відоме це старезне кіно, але ти не знаєш, хто такі “Бітлз”»?

– Або Ешлі Джонсон, – додав він. – Всесвітньо відомий гравець у регбі.

– Це ти вигдавав.

– Ні. – Він вказав у далечінь. – Гей. Можна побачити вершину Мелані.

– Що?

– Вершину Мелані. – Здавалося, він засоромився. – Вибач, я тут уже довгенько стирчу і прочитав усе в інформаційному центрі. Бачиш оту високу гору? Якийсь чувак назвав її на честь своєї дружини.

– Це мило.

– Мабуть. Хіба що вона не була холодною й непривітною.

Дарбі пирхнула від сміху.

Вони дісталися до замерзлих статуй. Цілий натовп. Ймовірно, десь під снігом були таблички, які пояснювали, що це все означало. Скульптури здавалися дітьми. Відлиті з бронзи і вкриті льодом вони бігали, стрибали і грались.

Ешлі вказав на скульптуру з бейсбольною битою.

– Тут. Біля маленького спортсмена.

– Тут?

– Ага. Саме тут я спіймав сигнал.

– Дякую.

– Ти... – Він завагався, тримаючи руки в кишенях. – Мені, цей, лишитися тут із тобою?

Мовчання.

– Ти ж розумієш. Я про те, якщо...

– Ні. – Дарбі щиро усміхнулася. – Усе гаразд. Дякую.

– Я сподівався, що ти це скажеш. Тут так холодно, що в мене яйця відмерзли. – Він вишкірився своєю легкою типовою усмішкою і попрямував назад до помаранчевого світла, махаючи на прощання.

– Розважайся з цими Кошмарними Діточками.

– Обов'язково.

Вона не усвідомлювала, наскільки лячними були ці статуї, доки не лишилася з ними наодинці. У дітей бракувало частини тіл. Такий стиль мистецтва вона бачила раніше – скульптор використовував необроблені шматки бронзи, потім зварював їх; дивні й нелогічні шви утворювали рубці й щілини, які в темряві здавалися Дарсі запеченою кров'ю. У хлопчика ліворуч від неї, того, що розмахував бейсбольною битою, якого Ешлі назвав маленьким спортсменом, була відкрита грудна клітка. Інші діти махали тонкими спотвореними руками, на яких бракувало шматків плоті. Наче збіговисько жертв нападу пітбуля, напівроздертих до кісток.

Як Ешлі їх назвав? Кошмарні Діточки.

Він відійшов уже на двадцять футів, і в помаранчевому світлі ще виднівся силует, коли вона розвернулася і гукнула до нього.

– Гей. Зачекай!

Ешлі повернувся.

– Дарбі, – сказала вона. – Мене звати Дарбі.

Він усміхнувся.

«Дякую, що допомагаєш мені, – хотіла вона сказати. – Дякую, що поводишся зі мною гідно, цілковитий незнайомцю». Ці слова були там, у її думках, але вона не могла промовити їх. Їхній зоровий контакт обірвався, мить була втрачена...

Дякую, Ешлі...

Він пішов далі.

Потім знову зупинився і, задумавшись, сказав наостанок:

– Ти ж знаєш, що Дарбі – це чоловіче ім'я, так?

Вона засміялася.

Дарбі спостерігала, як він іде, а потім сперлася на бейсбольну биту статуї, застиглої в напівзамаху, й підняла свій айфон угору до сніжинок, що спадали кружляючи. Вона примружилася, дивлячись у верхній лівий кут екрана.

Сигналу не було.

Вона чекала, сама в темряві. У правому кутку заряд батареї впав до шести відсотків. Вона залишила зарядку в розетці у гуртожитку. За двісті миль звідси.

– Будь ласка, – прошепотіла вона. – Господи, будь ласочка...

Сигналу досі не було. Клацаючи зубами від холоду, вона перечитала есемес від своєї сестри: Тепер із нею все окей.

Окей – це найгірше окреме слово в англійській мові. Без контексту воно нічого не означає. Окей може свідчити, що її мамі Майі стало краще, або гірше, або що з нею... ну, все окей.

Рак підшлункової залози називають швидким убивцею, тому що смерть часто настає за кілька тижнів або навіть днів після встановлення діагнозу – але це неправда. Для смерті потрібні роки. Просто на ранніх стадіях цей рак безсимптомний, непомітно розмножується усередині свого господаря, не викликаючи ні жовтяниці, ані болю у животі, доки не стане надто пізно. Моторошно було уявити, що рак був усередині її мами, коли Дарбі вчилася в старших класах. Він був у неї, коли Дарбі брехала про відірвані етикетки з магазину в своїй сумочці. Рак уже був, коли дівчина поверталася додому в неділю о третій годині ночі, одурманена неякісним екстазі, із зеленим світним

браслетом на зап'ястку, а її мати заливалася слізьми на ганку й називала її зіпсованою сучкою. Ця невидима істота весь час стояла на маминих плечах, підслуховуючи, а мама повільно вмирала, і ніхто про це не знав.

Востаннє вони говорили на День подяки. Телефонна розмова, що складалася зі взаємних звинувачень, тривала більше години, але в пам'яті Дарбі закарбувалися останні кілька секунд.

«Через тебе тато пішов від нас. – Дарбі пам'ятала, як сказала це. – І якби я могла обрати його замість тебе, я б так і зробила. Не встигла б ти й оком моргнути.

Чорт забирай, не встигла би, Майе».

Вона витерла великим пальцем сльози, які вже почали примерзати до шкіри. Вона видихнула в колюче повітря. Її матір готували до операції, просто зараз, у лікарні Юта-Веллі, а Дарбі була тут, застрягла в занедбаній зоні відпочинку далеко від Скелястих гір.

І вона розуміла, що не має достатньо палива, аби її Блю довго стояла тут на холостому ходу. Усередині будівлі принаймні було опалення й електрика. Подобається їй це чи ні, але, певно, Дарбі доведеться спілкуватися з Едом та Ешлі і тим, хто був у вбиральні. Вона уявила їх – купку незнайомців у хуртовину, наче золотошукачі й поселенці, яким довелося ділитися притулком у цих самих горах кілька століть тому – які попивають водянисту каву, розповідають байки і слухають по радіо підказки з радіоперешкодами, чекаючи, коли приїдуть снігоприбиральні машини. Можливо, вона додасть нових друзів на «Фейсбуці» і навчиться грати в покер.

Або, можливо, вона сяде до своєї «хонди» й замерзне на смерть.

Обидва варіанти були однаково привабливими.

Дарбі кинула погляд на найближчу статую.

– Це буде довга ніч, малята.

Вона востаннє подивилася на айфон, але тепер уже без надії побачити магічну риску сигналу Ешлі. Єдине, що вона робила тут, надворі – це розряджала батарею телефону й ризикувала обморозитися.

– Та ще пекельна ніч.

Дарбі попрямувала до будівлі Ванапа, фіксуючи краєм думки черговий напад мігрені. Знову розпочався Снігармагеддон, затьмарюючи гори віхолою. Різкий порив вітру позаду неї, від якого заскрипіли ялини, туго натягнув її куртку. Повертаючись назад, вона несвідомо перерахувала автівки на парковці – три, плюс її «хонда». Сірий фургон, червоний пікап і невизначена машина, напівпохована під хвилями снігу.

По дорозі вона вирішила обійти паркову по колу, повз невеличку колекцію автівок, що потрапили в пастку. Насправді без причини. Згодом вона не раз повертатиметься до цього безглузлого рішення й запитуватиме себе, як інакше розгорнулися б події цієї ночі, аби вона натомість просто пішла слідами Ешлі.

Вона проминала ряд автівок.

Спочатку стояв червоний пікап. У кузові лежали мішки з піском, протиковзкі ланцюги на колесах. Він був менше вкритий снігом, ніж інші машини, а це означало, що він тут недовго. За підрахунком Дарбі, десь півгодини.

Друга автівка була майже похована під снігом, просто якась кучугура. Дарбі навіть не могла розпізнати колір фарби – це могло бути будь-що. Щось широкє і квадратне. З усіх чотирьох ця автівка була найдовша.

Третьою була Блю, її вірна «хонда сівік». Машина, на якій вона вчилася кермувати, на якій їздила до університету, в якій втратила невинність (не все водночас). Лівого склоочисника не було, він лежав десь у сніговому заметі за милю нижче по шосе. Дарбі розуміла, що їй пощастило доїхати до зони відпочинку.

Останнім був сірий фургон.

Саме тут Дарбі вирішила зрізати шлях і пройти між припаркованими автівками навпростець до дверей будівлі, за якихось п'ятдесят футів від неї. Вона планувала пройти між фургоном і своєю «хондою», спираючись на двері власної машини для рівноваги.

На боці фургона був зображений жовтогарячий мультяшний лис, схожий на Ніка Крутихвоста із «Зоотрополіса». Він тримав у руках цвяхопістолет так, як таємний агент тримає зброю, рекламуючи якісь послуги з будівництва або ремонту. Назва компанії була вкрита снігом, але виднівся слоган: МИ ЗАКІНЧУЄМО РОЗПОЧАТЕ. У фургоні було два задніх вікна. Те, що праворуч, було затулене рушником. Вікно ліворуч було прозоре, промінь світла лампи відбився в ньому, коли Дарбі проходила повз, і у вікні вона помітила усередині фургона щось бліде. Руку.

Крихітну ручку, як у ляльки.

У Дарбі перехопило подих, і вона зупинилася на півкроку.

За склом, укритим інеєм, маленька долоня трималася за решіткоподібний матеріал – білі пальці обережно розкривалися один за одним, так неконтрольовано, наче дитина досі вчиться керувати своєю нервовою системою, – а потім рука різко зникла в темряві. Зникла з поля зору. Усе сталося за три, може, чотири секунди, і Дарбі опинилася в приголомшливій тиші.

Не може бути.

Усередині фургона було тихо. Знову непорушно.

Дарбі підійшла ближче, притисла руки до вікна і, примружившись, зазирнула досередини. Її вії торкалися холодного скла. У темряві, поруч із місцем, де зникла маленька ручка, вона побачила ледве помітний маленький півмісяць, на якому слабко відбивалося тьмяне світло натрієвої газорозрядної лампи. Це був круговий кодовий замок. Він висів на решітці з металевих прутів, за які трималася дитяча рука. Здавалося, дитя було в собачій клітці.

Потім Дарбі видихнула – помилка – і скло від подиху стало матовим. Але вона бачила це. Точно бачила.

Вона відступила на крок, залишивши відбиток руки на дверях, відчуючи, як її серцебиття пульсувало в шиї. Ритм пришвидшувався.

Там...

Там, усередині цього фургона, замкнена дитина.

20:17

Дарбі зайшла всередину.

Ешлі підвів погляд.

– Ну як, пощастило?

Вона не відповіла.

Ешлі сидів за дерев'яним столом і грав у карти з Едом. З'явилася й нова жінка – вочевидь, Едова дружина – вона сиділа поруч із ним. Їй було трохи за сорок. Метушлива, з чорним волоссям, обстриженим «під горщик», у зім'ятій жовтій парці, вона завзято лопала бульбашки на своєму планшеті. Це вона була у вбиральні.

Щойно двері зачинилися за Дарбі, вона окреслила трьох можливих підозрюваних: Балакучий Ешлі, сумноокий Ед і Едова страшненька дружина. Отже, кому з них належав сірий фургон?

Боже мій, у тому фургоні надворі дитина.

Замкнена в клітці абощо.

Її знову накрило, все одразу. У роті вона відчула присмак сирих устриць. Ноги стали ватяними. Їй потрібно було сісти, але вона боялася.

Один із цих трьох зробив це...

– Переконайся, що двері зачинені, – промовив Ед.

«Риболовля» тривала, наче нічого й не сталося. Ешлі перевірів свої карти і кинув погляд на Еда.

– Чирвова четвірка?

– Тягни карту. Винова двійка?

– Ні.

Дарбі розуміла: щось було не так. Рівняння не складалося. Надворі було три автівки, крім її власної. У кімнаті трое підозрюваних. Але майже напевно Ед зі своєю дружиною подорожують разом. Так? Отже, на зупинці має бути четверта людина. Але де?

Вона перевела погляд з Ешлі на Еда, потім на його дружину, оглядаючи кімнату повністю, її серце перелякано билось. Де ще може...

Тоді вона відчула тепле дихання на своїй шкірі. По спині пробіг холодок. Вона хотіла озирнутися, але не могла. Її тіло не поворухнулося.

Він просто позаду мене.

Він дихав їй у шию. Дихання з рота підіймало її волосся, лоскотало оголену шкіру. М'яке повітря проходило повз її вухо. Чомусь вона знала, що цей четвертий мандрівник був чоловіком – жінки так не дихають. Він стояв не менш ніж за вісімнадцять дюймів від неї. Досить близько аби торкнутися її спини або дотягнутися до її горла і стиснути пальцями її трахею.

Як же вона хотіла обернутися й подивитися на цього четвертого, ким би він не був, але цей стан здавався дивним, хистким. Це ніби намагатися завдати удару нічному жахіттю.

«Обернись, – закликала вона себе. – Обернись зараз же».

Перед нею тривала гра в «риболовлю».

– Чирвова королева?

– Ах! Ось, тримай.

– Бубнова дев'ятка?

– Ні.

Позаду неї дихання на кілька секунд припинилося – це досить довгий час, аби вона на мить подумала, що все це вигадала, усе це – але потім, важко ковтнувши, він дихнув ще сильніше. Ротом. Стоячи там у повній тиші Дарбі зрозуміла, що знову це зробила. Вона увійшла до кімнати не перевіривши кут ліворуч від себе.

Господи, Дарбі, просто обернися.

Подивися на нього.

Зрештою вона це зробила.

Вона повільно повернулася, невимушено, піднявши одну долоню, наче люб'язно виконуючи прохання Еда перевірити, чи щільно зачинені двері. Вона оберталася – доки не зіткнулася обличчям до обличчя з чоловіком.

Назвати його чоловіком було перебільшенням. Високий, але сутулий, худий, мов рейка, максимум дев'ятнадцяти років. На вигляд був схожий на тхора, обличчя всипане вуграми, прикус виступав над безформним підборіддям із пушком персикового кольору. Шапочка з Дедпулом[14 - Персонаж коміксу.] і ніжно-блакитна лижна куртка. Його вузькі плечі намокли від розталого снігу, наче він також був надворі. Він дивився на неї, тож вона зустрілася з його поглядом – крихітні карі зіниці, схожі на очі гризунів у своїй пласкій простоті, – і Дарбі сором'язливо усміхнулася.

Мить була змазана.

Подих Тхорячого Писка відгонив молочним шоколадом із землистою кислінкою жувального тютюну. Раптом він підняв праву руку – Дарбі відхилилася – але він простягнув її повз неї, аби міцно зачинити двері. Клацнув засув.

– Дякую, – промовив Ед, повертаючись до Ешлі. – Чирвовий туз?

– Ні.

Дарбі відірвала погляд від хлопця й пройшла повз, залишивши його біля дверей. Її серце билось об ребра. Її кроки здавалися важкими. Вона стиснула обидві руки в кулаки, аби приховати тремтіння, і сіла за стіл до решти. Вона витягла стілець між Ешлі й літнім подружжям і його дерев'яні ніжки заскреготали по плитці на підлозі.

Ешлі гучно заскрипів зубами.

– О, чирвова дев'ятка.

– Лайно.

Дружина Еда штовхнула його під лікоть.

– Слідкуй за язиком.

Дарбі знала, що Тхорячий Писок досі дивиться на неї своїми дурними крихітними очима, вивчаючи. І вона зрозуміла, що сидить напружено – надто напружено, – тож трохи відкинулася на стільці і вдала, що грає на айфоні, спершись зігнутими колінами об стіл. Вона вдавала з себе накачану кофеіном художницю із «хондою», повною фротажів із надгробків й розрядженим телефоном, яка застрягла тут, на краю цивілізації, як решта людей. Звичайна невинна другокурсниця Колорадського університету в Боулдері.

Він затримався біля дверей. Усе ще спостерігаючи за нею.

От тепер Дарбі почала хвилюватися. Чи він міг знати? Можливо, він виглядав у вікно на західному боці будівлі й помітив, як вона зазирала до фургона. Можливо, він бачив її сліди. Або, можливо, усе видала її поведінка, коли вона, тремтячи,

повернулася до кімнати з розхитаними нервами і серцем, що підскакувало аж до горла. Вона зазвичай добре вміла брехати, але не сьогодні вночі. Не зараз.

Вона спробувала знайти просте пояснення тому, свідком чого стала – наприклад, дитина одного з присутніх, про яку досі не згадували, просто дрімала в задній частині фургона. Правдоподібно, чи не так? Таке стається постійно. Саме для цього й призначені зони відпочинку. Аби відпочивати.

Але це не пояснює кругового замка, який вона помітила. Або прутів, за які трималася рука. Або, якщо подумати, навмисно завішених рушником задніх вікон – аби приховати те, що відбувається всередині. Правильно?

Я занадто гостро реажую?

Можливо. Можливо ні. Її думки розбігалися, рівень кофеїну впав. Їй потрібна була клята кава.

Говорячи про занадто гостру реакцію: вона вже намагалася викликати службу 911 надворі. Сигналу не було. Вона зробила кілька спроб біля Кошмарних Діточок, на магічному місці, яке вказав їй Ешлі. Марно. Вона навіть намагалася надіслати есемес – згадала, як колись читала про те, що текстові файли займають частку необхідного діапазону частот і є найкращим способом викликати допомогу з мертвих зон стільникового покриття. Але це також не спрацювало:

Викрадення дитини сірий фургон номер VBH9045 Колорадське шосе № 7 зона відпочинку Ванапа пришліть поліцію.

Це есемес із позначкою НЕМОЖЛИВО ВІДПРАВИТИ досі було відкрите. Дарбі закрила його на випадок, якщо Тхорячий Писок загляне їй через плече.

Вона також намагалася відчинити задні двері фургона (що могло стати фатальною помилкою, якщо автівка була на сигналізації), але вони були зачинені. Звісно – чому б це їм бути не зачиненими? Вона стояла там, вдивляючись у темряву, і стукала кісточками пальців у скло, намагаючись змусити крихітне створіння усередині знову поворухитися. Безрезультатно.

Усередині фургона була безпросвітна темрява, а задні двері були заставлені рушниками і мотлохом. Вона бачила ту крихітну ручку лише кілька секунд. Але цього було достатньо. Вона не вигадувала.

Так?

Так.

– Виновий туз.

– Хай йому чорт.

– Стеж за язиком, Едді...

– Заради Бога, Сенді, сніг загнав нас до гівняної стоянки, що фінансується за держкошти в Колорадо, і вже майже переддень Різдва. Я покладу двадцятку за матюки до банки[15 - Банка, до якої люди кладуть гроші за кожную лайку, аби позбутися звички вживати ненормативну лексику.] коли ми повернемося додому, гаразд?

Жінка зі стриждою «під горщик» – вочевидь, Сенді – кинула погляд через широкий стіл на Дарбі й промовила самими губами: «Вибачте за нього». У неї не було переднього зуба. На колінах у жінки лежала сумочка у стразах із вишитим Псалмом 100 : 5: БО ДОБРИЙ ГОСПОДЬ, ЙОГО МИЛІСТЬ НАВІКИ[16 - Переклад І. Огієнка.].

Дарбі ввічливо усміхнулася у відповідь. Її тонка натура могла стерпіти невеличку лайку. До того ж Ешлі досі думав, що Бінг Кросбі був одним із «Бітлз», і це робило Еда пристойним чоловіком у її очах.

Але... вона усвідомлювала, що знову дає слабину, як тоді, коли увійшла до будівлі й не перевірила кутів кімнати. Усім своїм еством вона відчувала, що водієм сірого фургона був Тхорячий Писок. Але це було припущення. Вона розуміла, що викрадачем/педофілом може бути кожен із присутніх. Кожен із чотирьох незнайомців, які застрягли в цьому придорожньому притулку, могли бути – ні, були – підозрюваними.

Ешлі? Саме зараз він вигравав у карти. Дотепний і доброзичливий, такий собі оптимістичний симпатяга, з таким вона колись зустрічалася, але більше не буде в жодному разі. Але в ньому було щось таке, що не викликало в неї довіри. Вона не могла точно пояснити, що саме. Поведінка? Вибір слів? Вона просто відчувала, що він фальшивий. Він старанно тримався, наче продавець, який одягає привітну маску для покупців, але потім у підсобці поливає їх брудом.

Як щодо Еда й Сенді? Милі люди, але з ними теж щось було не так. Не відчувалося, що вони були подружжям. Здавалося навіть, ніби вони не дуже й подобалися одне одному.

А Тхорячий Писок? Він уже був ходячим підозрюваним.

Усі тут винні, доки не буде доведено протилежне. Дарбі мала визначити, кому саме належала кожна автівка, і тоді вона може бути впевнена. Також вона не могла відкрито запитати про це – бо справжній викрадач/розбещувач зрозуміє, що вона вистежила його. Інформацію потрібно добувати обережно. Вона розмірковувала над тим, щоб запитати Ешлі, Еда і Сенді, коли вони приїхали, і вирахувати викрадача за шаром снігу, що вкривав автівки надворі. Але це також могло повернути забагато уваги.

Знову ж таки, а якщо вона чекатиме надто довго?

Викрадач дитини не засиджуватиметься тут. Щойно скінчиться хуртовина чи приїдуть снігоприбиральні машини, він (або вона, або вони) накиває п'ятами з Колорадо. Дарбі матиме лише опис підозрюваного й номер автівки.

У кишені пискнув її мобільний. П'ять відсотків батареї.

Ешлі підвів погляд від жмені брудних карт на неї.

– Сигнал?

– Що?

– Пощастило спіймати сигнал? Біля статуй?

Вона похитала головою, розуміючи, що це був її шанс. Вона знала, що її телефон не протягне всю ніч, тому зараз було доречно запитати, звертаючись до всіх:

– Може, в когось випадково є зарядка для айфона?

Ешлі похитав головою.

– На жаль.

– У мене немає, – відповіла Сенді, штовхаючи під лікоть Еда, і її тон із солодкого перетворився на отруйний. – А в тебе, Едді? У тебе ще є твій зарядний пристрій, чи ти заклав і його?

– У двадцять першому столітті речей не закладають, – відказав Ед. – Це називається Крейгсліст[17 - Сайт електронних оголошень.]. І я не винен, що «Apple» виробляє переоцінене...

– Стеж за язиком...

– Гівно. Я збирався сказати «переоцінене гівно», Сенді. – Він із силою ляснув картами об стіл і, вишкірившись, подивився на Ешлі. – Одного разу я зламав свій айфон просто присівши. Телефон за сімсот доларів знищив простий акт присідання. Крихка невеличка штукенція зігнулася, немов листочок, впершись мені у ...

– Слідкуй за язиком...

– ...Стегно. Мое стегно. Бачте, попри те, що тут думає Сенді, я насправді здатен закінчувати речення, не вдаючись до...

– Бубнова четвірка? – перебив його Ешлі.

– Лайно.

Сенді зітхнула й лопнула наступну бульку на планшеті.

– Обережніше, юначе. Едді такий хлопець, що перевертає столи, коли програє.

– То була шахівниця, – відповів Ед, – і це сталося лише раз.

Ешлі вишкірився, забираючи свою бубнову четвірку.

– Знаєш, Едді, ти ніколи так не отримаєш роботи, якщо не візьмеш свої лайки під контроль. – Сенді тицьнула по екрану планшета нігтем великого пальця, і почувся сумний звук програшу.

Ед силувано усміхнувся. Він уже почав щось говорити, але передумав.

У кімнаті холоднішало.

Дарбі схрестила руки й усвідомила – за сотні миль ні в кого не було білої зарядки від компанії «Apple». Вона припустила, що її телефон працюватиме ще з півтори години, доки не розрядиться. Звісно, що Тхорячий Писок не відповів на її запитання, та й узагалі не розмовляв. Він досі стояв біля дверей, заблокувавши вихід, запхавши руки до кишень і опустивши своє безформне підборіддя. Його червоно-чорна шапка з Дедпулом була низько натягнута на лоба.

Він спостерігає за мною. Як і я стежу за ним.

Вона мала поводитися природно. Одного разу подруга сказала Дарбі, що та страждає на ССО (синдром стервозного обличчя)[18 - Сердитий, дратівливий чи зневажливий вираз обличчя, що виникає несвідомо, особливо в стані спокою.], і це була правда – Дарбі рідко усміхалася. Не тому, що була стервом, чи навіть нещасною. Вона соромилася усміхатися. Коли м'язи її обличчя напружувалися, над бровою ставав помітним довгий вигнутий шрам, виразний, наче білий серп. Він у Дарбі з десяти років. Вона ненавиділа його.

ТРІСК-КЛАЦ.

Різкий звук, наче рветься тканина. Дарбі підстрибнула на своєму стільці. Це зашипіло радіо за перегородкою, повертаючись до життя.

– Це що...

– Так. – Ед підвівся. – Аварійна ЧЗ. Вона повернулася.

Дарбі знала, що ЧЗ – це армійське скорочення для частоти зв'язку. Знову почулися радіоперешкоди, викривлені до непізнаваності. Ніби телефон впустили у воду.

Дарбі не розуміла, Тхорячий Писок підкрався ближче, доки не опинився просто за її лівим плечем, так само дихаючи ротом, приєднавшись до решти людей, що застигли, уважно слухаючи, як старезний радіоприймач на стійці випустив електронну сльозу. За шумом на задньому фоні Дарбі впізнала... так, це було... ледве чутне бурмотіння...

– Голос, – промовила вона. – Хтось говорить.

– Я нічого не чую...

– Почекайте. – Ед простягнув руку крізь решітку і збільшив гучність, збиваючи невеличкі шматки бруду. Це наче був автоматичний голос із роботоподібними паузами: «...попереджає про сн-гову б-рю, на хребті Б-кбон хурт-вина і неб-зпечний спуск. Колорадське шосе номер с-м закрите, рух між с-рок дев'ятою і шістдесят восьмою милями зупинений до п-дальшого повідомлення...»

Ешлі кліпнув.

– А на якій ми зараз милі?

Ед виставив палець і постукав по решітці.

– Тихіше.

«...Бригади ав-рійного і дорожнього рем-нту очік-ють значних затримок від ш-сти до восьми годин через числ-нні зіткнення та сильний сніг-пад. Усім вод-ям радять не в-їжджати на трасу і л-шатися вдома до покр-щення ситуації...»

Довга тріскотлива пауза. Легкий сигнал.

Усі чекали.

«Націон-льна метеор-логічна служба попереджає про сн-гову б-рю на хребті Б-кбон...» Почалося повторення випуску, і усі в кімнаті миттєво скисли. Ед зменшив гучність і незадоволено хмикнув.

Тиша.

Першою заговорила Сенді.

– Від шести до восьми годин?

У Дарбі підкосилися ноги. Слухаючи радіо, вона наполовину підвелася й нахилилася вперед, а тепер упала на стілець наче ганчір'яна лялька. Решта присутніх у кімнаті пошепки обговорювали отриману інформацію, їхні тихі голоси кружляли навколо Дарбі.

– Усе правильно?

– Від шести до восьми довбаних годин.

– Фактично вся ніч.

– Краще влаштуватися зручніше.

Сенді надула губи і закрила шкіряний чохол від планшета.

– Уявіть собі. Мені лишився останній рівень «Бульбашок».

Уся ніч. Дарбі гойдалася на дешевому стільці, обхопивши руками коліна. Її накрило дивне відчуття тривоги, такий собі повільно усвідомлений жах, який, можливо, відчула її мати, знайшовши ту першу пухлину під пахвою. Ні паніки, ні боротьби, ані заперечення, лише тремтяча мить, коли повсякденне життя стає спаскудженим.

Мине всенька ніч, доки снігоприбиральні машини приїдуть сюди...

Тхорячий Писок відкашлявся, гучно заклекотівши, і всі подивилися на нього. Той і досі стояв за стільцем Дарбі і дихав їй у шию. Він звернувся до усіх присутніх, мова була повільна і нечітка:

– Я Ларс.

Тиша.

– Мене... – Він вдихнув ротом. – Мене звати... Ларсом.

Ніхто не відповів.

Дарбі напружилася, розуміючи, що це, ймовірно, вперше Ешлі, Ед і Сенді чують, як він говорить. У повітрі зависла незручна пауза.

– О... – Ешлі легко усміхнувся до нього. – Зрозуміло, Ларсе.

– Знаєте... – Ларс ковтнув, рук із кишень куртки він не виймав. – Коли вже ми будемо... е-е-е, тут якийсь час. Краще представитися. Отже, е-е-е, всім привіт, мене звати Ларсом.

...І я, ймовірно, власник фургона із замкненою дитиною.

Мозок Дарсі пульсував, вона не контролювала думок, її нерви звивалися й іскрилися, наче дроти під напругою.

І ми всі тут у пастці з тобою.

У цій крихітній зоні відпочинку.

На всю ніч.

– Приємно познайомитися, – промовив Ед. – Як ставишся до продуктів компанії «Apple»?

Після двадцяти хвилин стратегічних балачок Дарбі зіставила всі припарковані надворі автівки з їхніми водіями.

Та, що похована під снігом, належала Ешлі. Він перший сюди приїхав, десь після третьої години по обіді, і знайшов безлюдну зону відпочинку з буркотливим радіо і несвіжою кавою. Він не поспішав перетинати хребет Бекбон, бо вирішив, що краще не ризикувати. Ешлі був студентом, як і вона, – технічний університет у Солт-Лейк-Сіті[19 - Столиця штату Юта.] чи щось подібне. Тепер, коли крига скресла, він став абсолютним базікалом з усмішкою Чеширського кота – широкою і білозубою. Дарбі довідалась, що він планував поїхати до Лас-Вегаса зі своїм дядьком, аби потрапити на якусь виставу ілюзійоністів. Вона дізналася, що він ненавидить гриби, але обожає кінзу. І, Господи, він не міг не сказати: «Ешлі – це абсолютно прийнятне чоловіче ім'я».

– Авжеж, – промовив Ед.

Старша парочка була обережнішою, але Дарбі тепер знала, що червоний «форд» насправді належав Сенді, а не Еду, як вона припустила спочатку. Дарбі також здивувалася, дізнавшись, що вони навіть не одружені, хоча сварилися, як подружжя. Насправді, вони були двоюрідними братом і сестрою, і Сенді везла їх обох до Денвера в гості до рідних на Різдво. Одинадцятигодинна поїздка, судячи з усього. Ед нещодавно мав певні проблеми, бо в нього не було автівки й (очевидно) постійної роботи. Сидів у в'язниці? Можливо. Він здавався чоловіком на міліні; незрілий, п'ятдесят із гаком, сережка у вусі й байкерська козяча борідка. І, здавалося, Сенді подобається панькатися з ним – це було її виправданням, аби ненавидіти його.

Таким чином, Дарбі виключила трьох водіїв і дві автівки.

Лишився Ларс.

Представившись, він більше не розмовляв, тож Дарбі не могла отримати чіткого уявлення про те, коли саме він приїхав сюди, але судячи зі снігового покриву, десь за півгодини до Еда і Сенді. Дарбі зауважила, що Ларс наповнив пластиковий стаканчик із графіна з гарячим шоколадом і повернувся на свою варту біля дверей, по-дитячому сьорбаючи напій. Вона не бачила, щоб він хоч раз

присів.

Попиваючи власний наркотик – каву з іншого графіна, Дарбі намагалася спланувати свої наступні дії. Але в цьому рівнянні було забагато невідомих. Вона не могла залучити Еда, Ешлі чи Сенді – поки що ні – тому що тоді втратить контроль над ситуацією. Залучення інших людей – це на крайній випадок. Висмикнувши чеку з гранати, назад її не вставиш. Тут і зараз Дарбі володіла елементом несподіванки, і найгірше, що вона могла зробити, – це змарнувати його.

Утім, у її думках розгорталися найгірші сценарії. Вона уявила, як каже Ешлі (наймолодшому і найрозвиненішому фізично) про свою підозру, що вони дихають одним повітрям із педофілом, і Ешлі, зрозуміло, блідне. Ларс помічає це, витягає зі своєї ніжно-блакитної куртки пістолет і вбиває їх обох. Ед і Сенді стануть свідками, тому також загинуть. Чотири тіла, нашпиговані кулями, у блискучому озерці крові. Усе через те, що Дарбі відкрила рота.

З іншого боку, а раптом у фургоні Ларса дитини не було?

А якщо мені це привиділося?

А якщо вона бачила пластикову руку ляльки? Собачу лапу? Порожню дитячу рукавичку? Це не пояснювало ґрат і замка, але все ж таки, це могла бути її змучена уява, трюк світла й тіні, та й у будь-якому разі тривало це лише кілька секунд. Її думки плуталися.

Півгодини тому Дарбі була впевнена, але раптом її певність зникла. Вона могла уявити дюжину вірогідніших сценаріїв, аніж цей. Які шанси раптово стати свідком викрадення дитини? Застрягши на всю ніч на засніженій стоянці? Усе це надто фантастично, аби бути частиною життя Дарбі.

Вона спробувала подумки відновити події. Крок за кроком. Задне вікно фургона вкрите інеєм. Усередині машини темно. А сама Дарбі? Вона була зламана – схвильована, невиспана, кров пульсувала від «Ред Булла», повіки сухі й перед очима зірочки. А якщо це робота її жвавої уяви, і Ларс – невинний мандрівник, як і решта? Напавши на нього, вона може отримати звинувачення у завданні тілесних ушкоджень.

Якщо я помиляюся стосовно цього...

Вона востаннє ковтнула кави, і чомусь її думки повернулися до старшої сестри, двадцятитрирічної Девон, яка зробила своє перше татуювання на правій лопатці. Кілька китайських ієрогліфів, вишукано намальованих жирним шрифтом. У перекладі – «Сила китайською мовою».

Який урок? Усе потрібно двічі перевірити.

Дарбі потрібно повернутися надвір до фургона. Вона має побачити цю дитину. Насправді побачити.

І вона могла не поспішати. У Дарбі була купа часу – насправді, від шести до восьми годин. Достатньо, аби подумати. Вона має впевнитися, перш ніж діяти.

Так?

Так.

Вона потерла руки в мурашках і оглянула кімнату. За столом гру в карти було закінчено – Ешлі намагався переконати Еда зіграти в іншу гру – «війну». Сенді витягла з сумочки пожовклу книжку й затулилася нею, наче захисним муром. А Ларс, зірка сьогоднішнього нічного кошмару, досі охороняв двері, потягуючи гарячий шоколад. Дарбі порахувала – це вже його третій пластиковий стаканчик. Скоро він піде до туалету.

«Ось коли», – вирішила вона. Ось тоді вона вислизне надвір. Того разу побачене захопило її зненацька і вона злякалася. Цього разу вона буде готова.

Ешлі тасував карти, так і не вмовивши Еда, і кивнув у бік книжки Сенді.

– Що читаєш?

– Детектив, – буркнула вона.

– Я люблю детективи. – Ешлі завагався. – Ну, власне, якщо чесно, я небагато читаю. Гадаю, мені просто подобається ідея загадкових убивств.

Сенді видавила з себе ввічливу усмішку і перегорнула сторінку. Чому ж ти тоді запитуєш?

Дарбі лише дві години пробула в зоні відпочинку Ванapa, але Ешлі вже дратував її. Без сумнівів, він був базікалом. І, не зупиняючись, наче заводна іграшка, не відставав від Сенді:

– І багато... е-е-е, скільки розділів ти прочитала?

– Небагато.

– Жертву вже убили?

– Ага.

– Я люблю кров. Убивство було криваве?

Ед ніяково поворушився, і його стілець заскрипів. Він подивився на Сенді, яка перегорнула наступну сторінку, не встигнувши відповісти на перше запитання Ешлі, коли той бовкнув:

– Ти вже можеш здогадатися, хто вбивця?

– Ще ні, – сухо відповіла вона. – У цьому й суть.

– Це завжди гарний хлопець, – сказав Ешлі. – Знову ж таки, я небагато читаю, але передивився безліч фільмів, і це навіть краще. Той, хто спочатку здається найприємнішим персонажем, наприкінці завжди виявляється сволотою.

Сенді проігнорувала його слова.

«Будь ласка, замовкни, – подумала Дарбі. – Просто замовкни».

– Той пікап, – продовжив він, визируючи у вікно. – Він ваш, так?

– Угу.

– Згадався жарт. Що означає «форд»?

– Не знаю.

– «Знайдений на дорозі, мертвий»[20 - Англ. «Found on road, dead» – з перших літер складається назва марки «Ford».]

Сенді буркнула і продовжила читати.

Нарешті Ешлі зрозумів натяк.

– Вибач. Не відволікатиму тебе від читання.

Ларс спостерігав за цим діалогом від дверей. Він облизав губи, і Дарбі вразило, якими крихітними були його зуби. Просто два маленькі ряди нерозвинених зернят, наче в дитини, напівсформовані та обрамлені рожевими яснами. Він допив шоколад і викинув порожній стаканчик у сміттебак, не влучивши в нього з відстані трьох футів.

Цього ніхто не прокоментував.

Навіть Ешлі.

Дарбі дивилася, як білий пластиковий стаканчик крутиться на підлозі, й думала – припускаючи, що її підозри підтверджені, – можливо, вона зможе вдертися до фургона Ларса і швидко перенести дитину до своєї «хонди». Сховати його або її на задньому сидінні, може, під купою крафтового паперу, який вона використовує для фротажу надгробків. Або ще краще – в багажнику, якщо там буде достатньо кисню й тепла. Коли рано-вранці приїдуть снігоприбиральні машини, усі розійдуться власними шляхами і Ларс може поїхати геть, навіть не помітивши, що його здобич утекла...

Ні. Це самообман. Оскільки вони застрягли тут на всю ніч, Ларс має час від часу запускати двигун, аби тримати дитину в теплі. Він помітить, що його бранець зник.

Дарбі схвильовано вдихнула. Перш ніж видихнути, вона порахувала до п'яти, як колись вчила її мати.

Зараз перевага на моєму боці.

Я не можу її змарнувати.

Як би їй хотілося, аби в цій ситуації опинився хтось інший. Хтось розумніший, сміливіший, більш непохитний і вмілий. Хтось з університетської програми підготовки офіцерів збройних сил, одна з тих спітнілих дівок у камуфляжі, які тягають із собою важкі наплічники сюди-туди по кампусу. Хтось, хто знає джиуджитсу. Чорт забирай, будь-хто інший.

Але опинилася саме вона.

Дарбі Торн, дивна дівчина, яка ховалася від вечірок у кімнаті гуртожитку, обклеєній малюнками, зробленими чорним олівцем із могил незнайомців, наче якийсь енергетичний вампір.

Коли надворі хуртовина посилилася, вона увімкнула свій айфон і швидко написала ще одне есемес. Просто чернетку. Про всяк випадок, якщо станеться немислиме, але все одно на її очах зблиснули сльози.

Мамо, якщо ти побачиш це есемес на моєму телефоні, це означатиме, що зі мною щось сталося. Зараз я пишу його із зони відпочинку, в якій я застрягла на всю ніч, і один із присутніх тут може бути небезпечним. Сподіваюся, це просто параноя. Але якщо ні... просто знай, що я прошу вибачення за все. Усе, що сказала і зробила тобі. Вибач за ту телефонну розмову на День подяки. Ти не заслуговуєш на таке. Мамо, я дуже тебе люблю. І мені дуже прикро.

З любов'ю твоя дочка

Через п'ятнадцять хвилин Ларс пішов до вбиральні.

Він проходив повз стілець Дарбі, і вона помітила дещо дивне. Ларс зняв свої чорні лижні рукавиці, оголивши бліду шкіру на тильному боці лівої руки, всіяну крихітними пухирцями. Наче комарині укуси. Або пошрамована шкіра, хоча Дарбі не могла уявити, який страшний інструмент міг зробити таке з людською рукою, не інакше, як тертушка для сиру...

Тоді Ларс проминув її і зник у чоловічому туалеті. Двері зі свистом зачинилися, й минула майже вічність, перш ніж почулося клацання замка.

Зараз.

Дарбі відсунулася на стільці й підвелася на тремтячі ноги. Ед та Ешлі подивилися на неї. Це був її шанс, її півхвилиenne віконце, аби вислизнути надвір і впевнитися у немислимому. Із телефоном у руці вона попрямувала до дверей, затримавши дихання, що аж легені боліли – але по дорозі здивувала саму себе. Вона зробила щось цілком нелогічне.

Дарбі рушила до графина з шоколадом і швидко наповнила пластиковий стаканчик. Вона ж навіть не любила гарячий шоколад.

Але діти його любляють. Так?

Вона почула звук змивання унітаза. Ларс повертався.

Тепер уже поспішаючи, вона відсorbнула теплого напою, підійшла до дверей і потягла їх на себе, усвідомлюючи, що Ешлі досі спостерігає за нею.

– Агов, Дарбс, ти куди?

Дарбс. Її так не називали із п'ятого класу.

– Спробую ще раз спіймати сигнал. У моєї мами рак підшлункової, і вона в лікарні у Прово. – Не даючи Ешлі часу на відповідь, вона вийшла надвір у завивання хуртовини і зіткнулася зі стіною повітря, що пронизує до кісток, і раптом згадала слова, колись почуті від своєї мами: «Найлегший спосіб збрехати – сказати правду».

Ніч

21:25

Спочатку Дарбі підійшла до Кошмарних Діточок.

Це була частина її плану – було б підозріло одразу попрямувати до автівок, і вона припускала, що, повернувшись із вбиральні, Ларс помітить її відсутність. До того ж не слід забувати про сліди на снігу. Дарбі упізнала власні, залишені годину тому, і сліди Ешлі, і Ларсові (її тридцять восьмий розмір був значно менший від їхніх). В усі сліди нападали сніжинки.

Сьогодні вночі кожне рішення залишатиме сліди.

Щодо рішень: оте, з гарячим шоколадом, було тупим. Таким же тупим, як татування Девон «Сила китайською мовою». Дарбі не розуміла, чому витратила час, наливаючи напій, коли ймовірний викрадач дитини був в іншій кімнаті. Вона просто зробила це. Дарбі обпекла язика, зробивши ковток дорогою до виходу, наче справжня крутійка.

Вона обійшла навколо пошматованих статуй, а потім вирішила обійти інформаційний центр. Будівля стояла над прірвою – вузький обрив за бетонною стіною був ще вужчий завдяки складеній купі столів для пікніка. На задній стіні будівлі Дарбі помітила ще два вікна. По одному на кожен туалет. Вікна були маленькі й прямокутні, розташовані на висоті близько десяти футів від землі під крижаним виступом даху. Вона була впевнена, що Ларс майже закінчив – кілька хвилин тому чула звук змивання унітаза, – але про всяк випадок вона рухалася не поспішаючи.

Дарбі піднялася нагору, досі вдаючи з себе Дівчину Без Зв'язку. Звісно ж, її айфон не вловлював жодного сигналу. Вона знову намагалася надіслати есемес до служби 911 кожні кілька кроків, але їй так і не вдалося цього зробити. Лишилося чотири відсотки заряду батареї.

Зі свого місця нагорі вона могла оглянути всю зону відпочинку, яка лежала наче діорама[21 - Вид живопису, в якому картину великого розміру доповнено бутафорським предметним планом.]. Ванапа – Маленький Диявол у перекладі з місцевої мови. Міцна невеличка будівля. Флагшток. Кедровий пеньок. Кошмарні Діточки. Скупчення засніжених машин. Зокрема Дарбі дивилася на вхідні двері будівлі, чекаючи, що в помаранчеве світло натрієвої газорозрядної лампи вийде Ларс. Чекала, чи піде він її слідами.

Двері не відчинялися.

Жодних ознак Тхорячого Писку не було.

Ліворуч височіла вершина Мелані, похилена тінь. Снігопад посилювався і загороджував краєвид, але вона лишалася найвищою горою в полі зору. Це стане корисним орієнтиром для навігації.

З цього місця Дарбі також бачила Колорадське шосе номер сім, що купалося в колах верхнього освітлення. Воно скидалося на величезний лижний трамплін, блискучий від свіжого снігу. Абсолютно непрохідний для всіх цих автівок, окрім (можливо) пікапа Сенді. Бю не проїхала би по ньому й п'яти футів угору чи вниз.

Сніжинки вкривали волосся Дарбі, а вона чекала, слухаючи віддалені пориви сильного вітру. У перервах між ними настала тиша. І тоді думки, що мучили Дарбі, почали вирувати в її голові, постійно повторюючись.

Через тебе тато пішов від нас. І якби я могла обрати його замість тебе, я би так і зробила. Не встигла б ти й оком моргнути.

Чорт забирай, не встигла би, Майе.

Перш ніж покласти слухавку, її мати відповіла: «Якби ти справді була йому потрібна, Дарбі, він узяв би тебе з собою».

Вона зробила ковток гарячого шоколаду. Ледве теплий.

Тепер, упевнившись, що Ларс не стежить за нею, вона нарешті могла підійти до його фургона. Дарбі обійшла виїзд і зайшла з півночі, не зводячи очей з фасаду

Ванапи. Зсередини будівлі у вікно можна побачити правий бік фургона, але не лівий, а Дарбі припускала, що Ларс поглядатиме на нього. Шлях по глибоких заметах був виснажливий; вона пробиралася по снігу і важко дихала, розливаючи напій. Повітря різало їй горло. Ніс палав. Вона відчувала, як на її віях замерзає волога і вони стають хрусткими.

Дивно, однак її тіло не відчувало холоду. Кров палала від адреналіну. Дарбі почувалася радіоактивною. У неї навіть не було рукавиць, але їй здавалося, що вона може всеньку ніч провести надворі.

Перетнувши місце для будинків на колесах і вантажівок, вона опинилася досить близько від будинку, аби розрізнити сидячі фігури крізь матове скло. Дарбі бачила плече Ешлі. Верхівку лисої голови Еда. Однак не було жодних ознак Ларса, і це раптом занепокоїло її. А якщо він зрештою попрямував за нею надвір? Якщо Тхорячий Писок вийшов із будівлі саме тоді, коли вона зайшла за неї, і просто зараз іде її слідами, крадеться за нею в темряві?

Дарбі не могла б сказати, що було страшніше – побачити його чи ні. Гарячий шоколад у пластиковому стаканчику скоро застигне.

Вона просувалася до того таємничого фургона, і дурнуватий мультяшний лис ставав усе ближче з кожним нетвердим кроком. Ще й цей слоган: МИ ЗАКІНЧУЄМО РОЗПОЧАТЕ. Сніговий покрив на парковці був менший, лише по щиколотки. За останні двадцять чотири години територію раз уже розчистили машини, і це було обнадійливо. Заходячи з лівого боку, Дарбі ховалася за довгим боком фургона.

Вона наблизилася до задніх дверей. «Шевроле астро». Дарбі припустила, що літери AWD[22 - Англ. «all-wheel-drive».] означали «повний привід». Старенька модель, судячи зі зношеного покриття. Брудні подряпини на бампері. Темно-сіра фарба відшаровувалася, утворюючи хрусткі пухирці. Праворуч Дарбі помітила тьмяні обриси своїх слідів, залишених годину тому. Саме тут це сталося. Саме тут відбувся несподіваний поворот нічних подій.

А тепер настала її мить істини.

Дарбі поставила пластиковий стаканчик у сніг і нахилилася до прямокутних вікон фургона, напівпочикрижених лезом повзучого морозу. Вона знову притиснула

руки до скла й зазирнула всередину. У фургоні було ще темніше, ніж уперше. Жодних обрисів. Жодного руху. Лише темрява, немов заглядаєш до незнайомої шафи.

Дарбі постукала у вікно двома пальцями.

– Агов.

Відповіді не було.

– Агов. Тут хтось є? – Дивне відчуття – розмовляти з фургоном.

Тиша.

Лише Дарбі Торн, яка стояла тут, наче автомобільна викрадачка, з кожною секундою почувалася все незручніше. Вона подумала, чи не скористатися їй ліхтариком на айфоні, але він посадить батарею і, що гірше, світитиме так яскраво, як наднова[23 - Зірка, яка в максимумі спалаху випромінює стільки ж світла, як мільярди зір разом.]. Якщо раптом Ларс виглядатиме у вікно, то неодмінно побачить світло.

Вона двічі бахнула в металеві двері кулаком саме над каліфорнійським номерним знаком і зачекала на відповідь. Жодної активності всередині фургона. Взагалі.

Я все це вигадала.

Дарбі відступила від дверей, вдихаючи холодне повітря.

– Слухай сюди, – прошипіла вона хриплим голосом. – Якщо всередині є хтось, хто потрапив у пастку, – подай якийсь звук зараз же. Або я йду геть. Це твій останній шанс.

Відповіді не було. Дарбі порахувала до двадцяти.

Та маленька ручка мені привиділася. Ось що сталося.

Тепер, маючи розкішну можливість озирнутися в минуле, вона зрозуміла, чому витратила час на те, аби наповнити пластиковий стаканчик гарячим шоколадом раніше, в інформаційному центрі. Це була її власна форма заперечення. Так само вона зробила, отримавши минулого вечора есемес від Девон, яке підірвало її світ: «Подзвони мені у мамі рак».

Що вона зробила найперше?

Вона вимкнула мобільний, накинула куртку і вийшла з гуртожитку. Вона пішла до студклубу й замовила чизбургер. Вона дивилася, як його передають їй, жирний і розплющений, заплатила 5 доларів 63 центи зім'ятою десяткою, знайшла місце в безлюдному кафе і двічі байдуже відкусила, а потім побігла до туалету й виблювала. Вона кликала Девон просто в кабінці, спершись ліктями на відбілену порцеляну, сльози обпікали щоки.

У нормальності можна знайти прилисток – якщо зможеш притримуватися її.

Біля Ларсового фургона вона продовжувала рахувати.

Вона дійшла до п'ятдесяти, але досі не побачила жодної ознаки цієї уявної дитини. Логічно, так? Так само, як до нутра кісток раціональні люди присягаються, що бачили червоні вогники у небі, або примар у дзеркалах, або Бігфута[24 - Схожий на людиноподібну мавпу ссавець, який, можливо, водиться в лісах Північно-Тихоокеанського регіону Північної Америки.] в національних парках – Дарбі Торн просто привиділася дитяча рука всередині незнайомого фургона, і вона побачила в тому короткому міражі насильницькі дії. Забагато кофеїну, недостатньо сну.

Це було не кіно. Це було просто реальне життя.

Усе це було лише непорозумінням, фальшивою тривоною, і Дарбі раптом закортіло повернутися до задушливого центру. Тепер уся компанія здавалася геть непоганою. Вона спробує і пограє в карти з Ешлі, можливо, поспілкується з Едом і Сенді. Може, подрімає на лавці, доки по радіо не передадуть наступні подробиці про погоду.

Бо, зрештою, Ларс не був викрадачем дітей. Так, він однозначно був диваком, заїкуватим, із пошрамованою шкірою рук, але у світі повно диваків. Більшість із

них нешкідливі. Оскільки власник цього «астро», вочевидь, також був безпечним, вона набралася мужності і, притиснувши мобільний до вікна фургона, увімкнула ліхтарик, створюючи сліпучу блакитно-білу хвилю. Лише для того, щоб відкинути останні сумніви й остаточно впевнитися, що нічого не було...

За склом Дарбі побачила обличчя маленької дівчинки, яка дивилася просто на неї.

Дарбі впустила мобільний.

Він упав боком їй під ноги, ліхтарик світив на Вану, наче маяк, відкидаючи на сніг нерівні тіні. Дарбі кинулася до телефону, закриваючи його, склавши руки і намагаючи кнопку.

У фургоні знову настала тиша. Дівчинка повернулася в темряву.

І знову ж, Дарбі бачила її лише мигцем. Але після яскравого спалаху, як тоді, коли дивишся на сонце, післяобраз[25 - Феномен зорового сприйняття, коли після яскравого спалаху людина продовжує бачити слід зображення, навіть якщо об'єкт зник із поля зору.] відбився в її сітківці. Можна було роздивитися деталі. Овальна форма обличчя. Шість чи сім років, сплутане волосся. Широко розплющені очі, які вона відвела від яскравого світла. Рот жорстоко заклеєний темною стрічкою, на якій виблискували соплі. Дитина була за якимись металевими прутами, наче в клітці. Як вона й підозрювала раніше. У собачій клітці.

О Господи. Її рот щільно заклеєний скотчем, і вона зачинена усередині собачої клітки.

Уперше, відколи вона вийшла надвір, Дарбі затремтіла. Здавалося, весь жар покинув її тіло в одну коротку мить. Усе підтвердилося. Усе це було правдою. Усе було так, як вона й підозрювала. Усе відбувалося насправді, просто зараз, у яскравих кольорах, на кону було життя маленької дівчинки, і сьогодні вночі титульний матч відбудеться між невиспаною студенткою-художницею і злочинцем.

Вона знову підвелася.

З дурного розуму знову смикнула задні двері фургона. Так само зачинені. Вона ж це вже знала. Тоді Дарбі підійшла до дверцят із боку водія. Вона не думала, а діяла інтуїтивно. Лише рефлекс, оголені нерви. Вона збиралася вдертися до фургона Тхорячого Писка. Збиралася витягти маленьку дівчинку з цього клятого фургона і сховати у своїй «хонді». Мабуть, у багажнику. Там вона буде в безпеці, так?

Розбити скло буде гучно, і залишаться докази. Натомість, Дарбі зазирнула всередину через скло водія. Передня панель автівки була завалена квитанціями, а сидіння – жовтими обгортками від гамбургерів. У підстаканнику стояла порожня склянка з-під напою «Біг Галпс». Дарбі здмухнула свіжий сніг і почала шукати защіпку за крижаним склом – е, ось вона. Дякувати Богу за старі автівки...

Дарбі, обміркуй усе.

Вона присіла і витягла білий шнурок із правого черевика. Стиснувши зуби, зав'язала посередині зашморг. Туго затягла, наче мініатюрний аркан. Вона вже робила так одного разу.

Дарбі, зупинись.

Нізащо. Вона змела рукою решту снігу над дверима, збиваючи крижаний наст, і притисла шнурок до верхнього кута. Кінчиками пальців схопила метал і відтягла на достатню відстань, аби зменшити тиск між дверима і рамою. Лише на міліметр чи два. Півхвилини вовтузіння – і шнурок проскочив усередину та повис за склом.

Зупинися.

Вона не могла. Дарбі обережно повільно просовувала шнурок, опускаючи зашморг до защіпки. Сталося щось дивовижне – з першої ж спроби вона накинула аркан на защіпку і він ліг навколо неї. Це була найважча частина, останнього разу на неї пішло сорок п'ять безнадійних хвилин, але зараз Дарбі дивовижним чином вдалося усе з першої спроби. Це був багатонадійний знак, наче Господь був на її боці. Вона, звісно, сподівалася, що так і було. Сьогодні їй необхідна вся можлива допомога.

Її здоровий глузд досі протестував: «Дарбі, не будь імпульсивною. Ну вдерешся ти всередину, що далі? Ти не зможеш витягти її. Не зможеш ховати її всю ніч у багажнику Блю. Спочатку відійди...»

Ні. Вона могла думати лише про дівчинку. Те нажахане маленьке личко досі стояло в неї перед очима.

Обміркуй усе...

Вона потягла шнурок ліворуч, уздовж дверей, і натягла його горизонтально. Зашморг затягнувся на защіпці, наче петля на шиї. Потім Дарбі встановила шнурок вертикально, зручно схопилася за нього й почала тягти трохи сильніше (потягни вона занадто сильно – шнурок зіскочить із защіпки, і все доведеться починати спочатку), потім ще сильніше, вже сильно, шнурок затремтів від напруження, а вона спітніла. Защіпка скрипнула, але Дарбі була налаштована рішуче й не могла зупинитися...

Дарбі, сьогодні вночі ти помреш.

КЛАЦ.

Двері розблокувалися.

Її серцебиття прискорилося, і Дарбі, схопившись за ручку дверей, рвонула їх на себе, і на її жах, в автівці увімкнулася лампа верхнього світла. Сліпучо-яскрава.

Ларсон Гарвер побачив світло надворі.

Він зігнувся біля стенду з брошурами, вивчаючи буклет від «Колорадо Ейр» і намагаючись визначити, мав їхній гвинтокрил позначення R66 чи R44, коли помітив це. Мерехтіння периферійним зором. Беззвучний невеликий спалах серед припаркованих автівок відбився у вікні. З його фургона.

Він відчув, як його нутрощі стягнув вузол паніки.

Решта людей у кімнаті не звернула на це уваги. Ешлі й Ед продовжували грати в карти і чемно обмінювалися фразами:

– Бубнова дев'ятка?

– От дідько! Ти мене розкусив.

Ларс затримав подих. З його місця погано було видно невідоме світло надворі; це могло бути просто віддзеркалення. Тож він поклав брошуру «Колорадо Ейр» до кишені – вона приєдналася до буклета «Спрінгз Сінік» (Цессна 172) і «Рокі Вістас» (DHC-3 «Видра»)[26 - У дужках назви літаків.] – і поспішив до вікна, витягуючи шию, аби краще бачити...

Дарбі знайшла кнопку й вимкнула лампу.

Знову темрява.

От лайно. Вона важко дихала, серце калатало, кров пульсувала в барабанних перетинках. Це було нерозумно. Необачно. Небезпечно. Вона діяла не думаючи й потрапила в пастку, влаштовану лампою, що вмикалася автоматично після відкриття дверей.

Утім, ніхто цього не бачив. Нічого страшного, так?

...Так?

У фургоні тхнуло старим потом. Це нагадало їй роздягальню в тренажерній залі. Шкіряні сидіння на дотик були липкі. На передній панелі стояла модель літака. На підлозі – море липких пакетів із фаст-фуду, крізь які було видно застиглий жир. Дарбі намацала центральну консоль і відкрила її – ще більше напханого сміття. Вона сподівалася знайти пістолет або що. Вона хотіла відкрити бардачок, але розуміла, що в ньому є ще одна лампочка, готова вибухнути, наче граната. Вона не могла знову так ризикувати.

На дверній панелі Дарбі знайшла внутрішні замки.

КЛАЦ-КЛАЦ.

Тепер задні двері фургона було розблоковано. Кабіну від вантажного відсіку відділяла металева сітка, як на сповіді в католицькій церкві. Тож Дарбі обережно вилізла з фургона, прибрала свій шнурок, затиснула защіпку і м'яко зачинила двері долонями. З-за капота фургона вона бачила вікно будівлі. І до смерті боялася побачити за склом силует Ларса, який роздивлявся, звідки ж було світло, але у вікні досі ніхто не з'явився. Було видно лише верхівку Едової голови і трохи плеча Ешлі, які грали в карти.

Поки що все йшло добре.

Дарбі повернулася й пішла по своїх слідах з лівого боку фургона повз дурного мультяшного лиса, продираючись крізь замети. Вона поклала шнурок до кишені джинсів; зараз не було часу зашнуровувати черевика. Вона підійшла до задньої частини «астро», схопилася за ліву ручку дверей і відчинила їх.

Усередині сиділа дівчинка в собачій клітці. Тій, з решіткою з чорних прутів, яку можна скласти для зручного зберігання. Ця клітка була розрахована на колі, із замком і дюжиною стяжок. Дівчинка, згорбившись, стояла навколішки, бо не мала достатньо простору, аби стояти. Її крихітні пальчики стискали пруту, наче грати в тюремній камері. Рот був грубо заклеєний скотчем.

Дарбі відчула вологий кислий запах. Сеча.

Довгу мить вона не могла говорити. Що можна сказати? Для такої ситуації немає слів. Наче набравши повний рот арахісового масла і проковтнувши його, зрештою Дарбі змогла поворухнути губами і вимовити:

– Привіт.

Дівчинка уп'ялася у неї широко розплющеними очима.

– Ти... ти в порядку?

Вона похитала головою.

Та невже?

– Я ... – Дарбі тремтіла від поривів вітру, усвідомлюючи, що не планувала аж так далеко. – Добре, зараз я зніму клейку стрічку з твого обличчя, аби ти могла говорити зі мною. Гаразд?

Дівчинка кивнула.

– Може бути боляче.

Дарбі знала, що болітиме напевно, бо скотч приклеївся до волосся дівчинки. Це виявилася чорна ізострічка. Ларс полінувався і просто обмотав нею навколо голови дівчинки. Дарбі простягла руку крізь прутья собачої клітки і кінчиками пальців намацала кінець ізострічки. Обережно вона відклеїла перший шар, потім другий, і коли дівчинка самотійно зняла решту, Дарбі запитала:

– Як тебе звати?

– Джей.

– Ти знаєш чоловіка, який кермує цим фургоном?

– Ні.

– Він викрав тебе?

– Ага.

– З твого будинку? – Дарбі перефразувала: – Зачекай, так, Джей, де ти живеш?

– Фейрбридж Вей, 1145.

– Де це?

– Біля супермаркету «Костко».

– Ні. Як називається місто, у якому ти живеш?

– Сан-Дієго.

Від цих слів Дарбі здригнулася. Вона ніколи раніше не була на південному заході Штатів. Ларс, напевно, був у дорозі кілька днів із цією маленькою дівчинкою, зачиненою у фургоні. Це пояснює сміття з фаст-фуду. Очі Дарбі звикли до темряви, і вона детальніше роздивилася, що було всередині автівки – купа килимів і ковдр, якими накривали клітку. Фанерні полиці на стінах, усі порожні. Скляні пляшки кока-коли дзвеніли на металевій підлозі. Розсипана тирса. Цвяхи. Червона каністра бензину з чорним горлечком. Пакети з дитячим одягом, хоча Дарбі сумнівалася, що Ларс хоча б раз перевдягав Джей, відколи викрав її з рідного міста. Далеко в Південній Каліфорнії.

– Просто поруч із супермаркетом, – пояснила Джей.

Дарбі помітила на сорочці дівчинки круглий логотип і впізнала його – кулястий пристрій із гри в покемонів. «Покебол», згадала вона додаток із айфона, який на короткий час накрив хвилию кампус її університету.

– А твоє прізвище?

– Ніссен.

– Джей... – Дарбі потрусила круговий замок на дверях клітки. – Джей – це якесь скорочення?

– Від «сойки»[27 - Англ. «jay» та «jaybird».]

– Ні. Від повного імені. Як-от... Джессіка?

– Просто Джей, – сказала дівчинка.

Джей Ніссен. Сім років. Зникла безвісти з Сан-Дієго.

До Дарбі дійшло – це покажуть у новинах. Вона щойно вдерлася до чужої машини (уже фактичний злочин) і все, що вона робитиме просто зараз, пізніше будуть обговорювати в суді. Адвокати чіплятимуться до кожної хвилини. Якщо Дарбі виживе, то їй доведеться відповідати за кожне її рішення, хороше чи погане. А поки що все, що вона зробила – це запитала у викраденої дівчинки із заклеєним ротом, чи вона в порядку.

Дарбі завжди була невправною у спілкуванні з дітьми. Навіть тоді, дуже давно, коли вона няньчила дітей, їй бракувало материнського інстинкту. Діти були лише неохайними агресивними маленькими створіннями, які виводили її з себе. Дарбі часто питала себе, як це її мамі вдалося дати з нею раду, особливо враховуючи те, що вона була незапланованою дитиною.

Її старша сестра Девон, звісно, була бажаною. Дорогий первісток. Але три роки по тому, посеред шлюбу, який геть розпадався, народилася Дарбі. Папери на розлучення, прострочена орендна плата і ранкова нудота. «Я думала, що ти – шлунковий грип», – колись сказала її мати, криво посміхаючись. Дарбі ніколи не розуміла, як їй до цього ставитися.

Я думала, що ти – грип.

І пила від тебе «Комбігріп».

Маленька викрадена дівчинка підняла іншу руку, аби схопитися за пруті, і Дарбі побачила, що вона замотана. Долоня Джей була герметично обмотана великою кількістю ізострічки. Занадто темно, аби розібратися в деталях.

Дарбі торкнулася руки – і Джей різко відсахнулася.

– Він... він робив тобі боляче?

– Ага.

Дарбі спалахнула від гніву. Вона не могла в це повірити – здавалося, ніч із кожною секундою ставала все жахливішою, – але заспокоїла голос і запитала, клацаючи зубами:

– Що він зробив із твоєю рукою, Джей?

– Це називається «жовта картка».

– Жовта картка?

Дівчинка кивнула.

У голові Дарбі вирували думки – як у футболі[28 - Означає попередження.]?

Джей опустила замотану руку і відхилилася назад, клітка заскрипіла, і Дарбі відчувала щось, що вкривало кіркою пруті. Це лущилося у неї під нігтями і пахло міддю. Лушпайки засохлої крові.

Жовта картка.

Я протистою якомусь психу...

За п'ятдесят футів відчинилися двері будівлі і потім захлопнулися.

Джей застигла.

Кроки швидко наближалися. Крига хрустіла під важкими чобітьми. Дарбі, вагаючись, стояла на місці, нахилившись до «шевроле астро» викрадача дитини, опинившись і не всередині, і не ззовні. Боялася рухатися, боялася лишатися. Паралізована страхом, вона дивилася в широко розплющені очі маленької дівчинки, а кроки в темряві ставали все ближчими.

І ще один звук швидко наближався.

Звук дихання ротом.

Тікати чи ховатися?

Ларс наближався до фургона, і Дарбі вирішила сховатися. Вона залізла всередину, підібгавши під себе ноги, і обережно зачинила за собою двері – але прищемила рушник.

Його кроки чулися все ближче.

– Чорт...

Вона затигла рушник усередину й тихенько зачинила двері. Клацнув замок. Тепер вона була замкнена у фургоні зlodія між задніми дверима й собачою кліткою Джей. Дарбі притиснулася якомога нижче до підлоги, вигнулася, намагаючись вписатися у тісний простір, і вкрилася купою ковдр та грубими килимками. Під нею дзвеніли пляшки кока-коли. Задушливий запах собачих ковдр. Дарбі притулилася чолом до холодної металевої підлоги, а правий лікоть вигнула за спину. Вона щосили намагалася контролювати дихання, зупинити панічні схлипування. Вдихай. Рахуй до п'яти. Видихай.

Вдихай. Рахуй до п'яти. Видихай.

Вдихай. Рахуй до...

Вона почула кроки Тхорячого Писка, який обходив фургон із правого боку, минаючи мультяшного лиса, озброєного цвяхопістолетом, і напис «МИ ЗАКІНЧУЄМО РОЗПОЧАТЕ», й проходячи між своїм фургоном і її «хондою». Дарбі почало нудити від суміші страху й підтвердження – якби вона вирішила втікати, а не ховатися, він би точно помітив її. Ларс наближався, тихенько посвистуючи між своїх занадто маленьких зубів, і вона побачила над своєю головою у задньому вікні його силует, що проходив повз. Він зупинився, зазирнув усередину на відстані дванадцяти дюймів від неї, скло запотіло від його дихання.

Дарбі зіщулилася.

Якщо він відчинить двері – мені гаплик...

Але Ларс не відчинив дверей. Він попрямував далі, завершуючи коло навколо фургона, і підійшов до дверей з боку водія. Схопився за ручку. Дарбі почула, як скрипнули двері на поганих петлях і автівка накренилася на підвіску, коли третя людина нахилилася всередину. Дзвін ключа від машини на його червоному шнурку.

Одним оком, неприкритим ковдрою, обережно, аби не зрушити скляних пляшок під собою, Дарбі подивилася на Джей у собачій клітці й піднесла тремтячий вказівний палець до своїх уст: «Ш-ш-ш».

Джей кивнула.

На водійському сидінні Ларс шмигнув носом, нахилився вперед і вставив ключ у запалення – але не повернув його. Дарбі чула довге, вдумливе дихання. Потім – тиша. Забагато тиші.

Щось не так.

Вона чекала, від тиску у вухах дзвеніло. М'язи живота напружені. Набряклі легені тримають повітря. Тхорячий Писок був темною плямою біля керма, відділений кліткою, його обриси відбивалися в матовому лобовому склі, вкритому снігом. Вільним оком Дарбі бачила, що він крутив головою. Він підняв погляд угору, а потім – праворуч. На лампу верхнього світла.

Лампу, яку вона вимкнула.

О ні.

Вона уявила, які думки вирували у нього в голові. Він думав, чому лампа не засвітилася автоматично, коли він відчинив водійські двері, як завжди це відбувалося. А зараз, що це означає? Що хтось проліз до його фургона. Що при уважному вивченні змішаних слідів на снігу цей хтось був досі усередині фургона, лежав у його задній частині під затхлим килимом навахо[29 - Плем'я індіанців.], пітніючи і тремтячи у нервовій паніці...

Ларс повернув ключ.

Двигун плавно завівся, і Дарбі з полегшенням видихнула. Ларс нахилився вперед і відкоригував вентиляцію. Встановив обігрівач на максимум. Поклав свою шапочку з Дедпулом на передню панель поруч із моделлю літака і зашарудів пакетами з фаст-фуду.

Дарбі відчула рух поруч із собою. Це Джей тихенько намотувала ізострічку навколо свого рота. «Розумниця», – подумала Дарбі.

Наступні двадцять хвилин тривали наче вічність, поки фургон повільно наповнювався теплом і вологою. Ларс поставив двигун на холостий хід і перевіряв радіостанції. Він знайшов лише кілька різних відтінків радіоперешкод, повторюваний роботоподібний голос, що розповідав про негоду на дорозі, і знову ж таки трикляте «Біле Різдво» Бінга Кросбі.

«Я не втечу від цієї пісні, – подумала Дарбі. – Мабуть, вона й на моєму похороні гратиме». Дарбі завжди уявляла, що до того часу винайдуть літальні машини. Зараз, лежачи у вологому фургоні викрадача дитини і дихаючи через ніс, вона не була такою впевненою.

Звісно ж, Ларс прослухав пісню повністю, це означало, що Дарбі також. Вслухавшись у текст, вона оцінила пісню ще вище. Дарбі завжди думала, що в ній було лише про сніг, але йшлося про тугу за домівкою і палке бажання повернутися туди. Бінг Кросбі виспівував, а вона уявляла такого собі бідного сільського хлопця, який щойно закінчив школу, і, скрутившись у крижаній багнюці за кордоном, б'ється на чужій війні, мріючи про рідних на батьківщині. Вона так розуміла цю частину.

Ймовірно, Ларс не так заглиблювався у зміст цієї пісні. Він голосно жував шоколадний батончик. Потім подлубався у носі й роздивився свою знахідку у світлі лампи. Двічі перднув. Після другого разу він захихотів і, зненацька розвернувшись, вишкірився в задню частину фургона, показуючи повний рот крихітних гострих зубів. У грудях Дарбі защеміло, а її серце стиснулося в кулак.

– Підігрів його для тебе, – сказав він.

Ларс дивився в темряві на клітку Джей, але й не уявляв, що також дивився просто на Дарбі. На шар тканин, що вкривав її, і на одне вільне око. Усе, що потрібно – лише трохи більше світла.

Він дивиться просто на мене.

Усмішка Тхорячого Писка зникла. Він продовжував дивитися.

«О Господи, він мене бачить, – подумала Дарбі, шулячись, відчуваючи, наче по її шкірі поповзли павуки. – Його очі звикають до темряви і тепер він знає, що я тут, і, Господи, він збирається мене вбити...»

Він перднув утрете.

Ну, або так.

Цього разу звук був довгий і гучний, і Ларс розреготався. Він кричав від сміху і бив руками пасажирське сидіння. Він був надзвичайно задоволений собою і, задихаючись, звернувся до своєї полонянки:

– Ось... Ах-ха, ось, будь ласка, пердіж для тебе. Гарний і теплий, еге ж, Джей?

Дарбі почула, як зігнулася стрічка на роті Джей, коли та трохи нахилила свою голову. Вона уявила, як дівчинка дивиться на неї із виразом «Бачиш, із чим я маю справу?», закотивши очі.

Потім сміх Ларса перетворився на кашель. Вологий, булькотливий, наче в нього був синусит[30 - Запалення слизової оболонки навколоносових пазух.]. Це пояснювало його дихання ротом.

Ногами Дарбі впиралася у п'ятигалонну каністру бензину, яку вона бачила раніше. Тепер поруч із каністрою вона помітила ще один білий бутель. У світлі приладової панелі ледве виднівся логотип «Клорокс». Мабуть, відбілювач.

П'ять галонів бензину.

І відбілювач.

Можливо, засоби для прибирання місця злочину?

Після того як по радіо прокрутили ще кілька святкових пісень («Бабусю збив олень Санти» і «Тиха ніч»[31 - Християнська різдвяна пісня.], першій із яких він підспівував), Ларс вимкнув двигун і поклав ключі в кишеню куртки. На той час у фургоні було близько двадцяти семи градусів тепла, вікна в цьому карцері вкрилися конденсатом. На склі виблискували вологі намистини. Під задушливою ковдрою, через піт і сніг, що танув, шкіра Дарбі стала липкою. Рукава прилипли до зап'ястків, її балахон був просякнутий потом.

Ларс вискочив із фургона, натягнув свою шапочку і знову подивився на лампу верхнього світла. Він досі не розумів, що з нею сталося. Але потім розвернувся, востаннє промовисто перднув, помахав дверима, заганняючи повітря усередину до Джей (і Дарбі), і пішов геть.

Дарбі слухала, як його кроки поволі зникають. Потім вона почула, як удалині відчинилися двері будівлі й гучно зачинилися.

Тиша.

Джей зняла ізострічку з рота.

– Він часто пердить.

– Я помітила.

– Гадаю, це через бургери.

Дарбі скинула шорстку ковдру з плечей, прибираючи вогке волосся з обличчя. Вона ударом відчинила задні двері фургона і вибралася назовні. Наче втеча з сауни. Її взуття промгло, носки усередині хлюпали, а на правому черевіку досі бракувало шнурка.

– Він до всього додає соус ранч[32 - Популярний американський часниковий соус на основі маслянки.], – провадила Джей. – У віконці для замовлень він просить його цілу упаковку, ніби щоб умочати туди картоплю фрі, але це брехня. Він просто виливає його на...

– Зрозуміло. – Дарбі не слухала. Пронизливий холод підбадьорив її. Наче скинула п'ятдесят фунтів светрів. Вона знову почувалася рухливою і живою. Знала, що мусить діяти, але не розуміла, як. Вона відійшла назад, дістала айфон і зробила дві світлини.

Джей, не кліпаючи, трималася заляпаними кров'ю пальцями за прутья клітки.

– Будь обережна.

– Буду.

– Пообіцяй, що будеш обережна...

– Обіцяю.

Дівчинка простягла Дарбі неушкоджену руку. Спочатку вона подумала, що це рукостискання, чи присяга на мізинцях, чи якесь інше напівзабуте дійство з її власного дитинства, але тоді Джей поклала щось на долоню Дарбі. Щось маленьке, металеве, холодне, як кубик льоду.

Куля.

– Я знайшла її на підлозі, – прошепотіла Джей.

Куля виявилася легшою, ніж Дарбі собі уявляла, наче притуплена крихітна торпеда. Дівчина перекичувала її в долоні, рука тремтіла, Дарбі ледь не впустила кулю. Насправді, це не було несподіванкою, а лише похмурим підтвердженням найгіршого сценарію подій.

Звісно, в Ларса є зброя.

Звісно.

Вона мала здогадатися. Це ж Америка, де пістолети є у копів і грабіжників. Де, за словами НСА[33 - Національна стрілецька асоціація – некомерційна асоціація в США, яка об'єднує прихильників права громадян на зберігання і носіння вогнепальної зброї], єдине, що зупинить поганого хлопця зі зброєю – це хороший

хлопець зі зброєю. Банально, але до біса правдиво. Дарбі ніколи раніше не торкалася зброї, не кажучи вже про постріли, але просто зараз вона б віддала душу, аби мати пістолет.

Дарбі усвідомила, що Джей досі дивиться на неї.

Зазвичай вона ненавиділа говорити з дітьми. Щоразу, опинившись у пастці зі своїми племінниками чи молодшими братами і сестрами своїх друзів, вона завжди ставилася до них, як до менших, тупіших дорослих. Але тепер їй було легко. Дарбі не потрібно було панькатися. Вона серйозно ставилася до кожного слова і переформулювання послабило б їхню просту силу:

– Джей, обіцяю, я витягну тебе звідси. Я врятую тебе.

22:41

Дарбі не бачила свого батька одинадцять років, але як подарунок на закінчення школи два роки тому він надіслав їй мультитул. Що смішного? На листівці було привітання із закінченням університету.

От невдача, еге ж?

Але подарунок був непоганий. Червоний швейцарський армійський ніж, що розкладався півколом – штопор, кусачки, пилка для нігтів. І, звісно, дводюймове серейторне лезо. Вона лише раз користувалася ним, коли відкривала пластикову упаковку, в якій були нові навушники її сусідки, і відтоді забула про ніж до кінця навчання. Вона зберігала його в бардачку Блю.

Тепер він лежав у її задній кишені. Наче тюремна заточка.

Дарбі сиділа на кам'яній стійці з кавою, спершись спиною об зачинені жалюзі й підібгавши ноги до грудей. З цього місця вона бачила всю кімнату – Ед і Ешлі закінчували свою мільйонну гру в карти, Сенді читала книжку, а Ларс стояв на своєму місці, охороняючи двері.

Із заднього сидіння своєї «хонди», з-під аркушів рисового паперу для фротажу надгробків вона дістала синю ручку й один зі своїх університетських блокнотів. Зараз він лежав у неї на колінах.

На першій сторінці були закарлючки. Абстрактні форми, заштриховані тіні.

Друга сторінка – знову закарлючки.

Третя сторінка? Обачно захищена від поглядів, Дарбі зробила, ймовірно, найкращий свій ескіз людського обличчя. Він був майже бездоганний. Вона вивчила Ларса, кожен дюйм його сутулості. Його світлий пушок, неправильний прикус, підборіддя у вуграх і опущене чоло. Виражена V-подібна лінія волосся. Вона навіть зобразила туманний погляд. Малюнок стане поліції у пригоді; може, його навіть покажуть у ЗМІ, аби допомогти пошуку. Також Дарбі знала марку й номер фургона. Плюс розмита світлина викраденої з Сан-Дієго дівчинки. Вона чудово виглядатиме на каналі «CNN», розірве сорокадюймові рідкокристалічні телевізори по всій країні.

Але чи цього достатньо?

Сьогодні їхати було неможливо, але завтра вранці, коли прибудуть снігоприбиральні машини і відкриють рух на хребті Бекбон, Ларс із Джей поїдуть геть. Навіть якщо Дарбі вдасться одразу ж зателефонувати до 911, поліція прибуде на місце, де його бачили востаннє. Можливо, його спіймають, а можливо, й ні. У нього буде достатньо часу, аби прослизнути повз випадкові поліцейські автівки і зникнути, розчинившись у світі, і це стане смертним вироком для семирічної Джей Ніссен, сойки, пташки, хай там як її звуть.

Згідно з регіональною картою на стіні, Колорадське шосе номер сім біля перевалу перетинали дві магістралі. До того ж на північ, наче вена, розпростерлося міжштатне шосе. Їхав би Ларс на захід чи на схід, у будь-якому разі він мав багато шляхів відступу. Роздивившись мапу уважніше, Дарбі виявила, що зона відпочинку Ванапа (Маленький Диявол) була за двадцять миль від них. А ця, в якій усі вони застрягли, насправді називалася Ванапані. Першого разу вона просто неправильно прочитала карту. Вони були ще на двадцять миль далі від цивілізації.

Із мови паятів Ванапані перекладалася як «Великий Диявол».

Звісно, так і було.

Дарбі також досі тримала в кишені кулю. У жіночому туалеті у світлі зелених флуоресцентних ламп вона роздивилася її. Тупий ніс кулі був розщеплений чотирма поперечними розрізами, нанесеними умисно з невідомої причини. На іншому боці, на латунному дні був вибитий напис: 45 AUTO FEDERAL. Дарбі чула в кіно про копів, про пістолети сорок п'ятого калібру. Але страшно було подумати, що просто зараз в одній кімнаті з нею, саме такий пістолет був під Ларсовою курткою. Лише за кілька футів від неї.

Протягом години Дарбі відчувала це всередині, але, зрештою, дійшло й до мозку. Опису підозрюваного і розмитого, зробленої похапцем світлина недостатньо. Для ЗМІ, аби зробити з неї героїню, якщо все завершиться добре, – так, а для того, щоб гарантувати порятунок Джей, – ні.

А згодом, якщо копи не знайдуть Ларса, що вона скаже батькам нещасної дівчинки? Шкода, що ваша дитина померла, але я телефонувала до поліції і записала номер машини й усе передала до відповідних каналів. Я навіть картинку намалювала.

Ні, вона мусила діяти.

Тут. Сьогодні вночі. У цій маленькій засніженій зоні відпочинку. Вона має власноруч зупинити Ларса, перш ніж на світанку приїдуть снігозбиральні машини.

Якось та діяти.

Ось яким був її план.

Вона зробила ковток. Це був її третій стаканчик, гірка й чорна кава. Дарбі завжди подобалися стимулятори – чашечки еспресо, «Ред Булл» і купа інших енергетичних напоїв, таблетки з кофеїном. «Аддералл»[34 - Препарат для лікування синдрому порушення активності та уваги, для стимуляції розумової діяльності та як допінг. В Україні не зареєстрований.] її сусідки. Будь-що для стану легкої ейфорії. Чисте ракетне паливо для її картин, намальованих олійними фарбами і пастеллю. Антидепресанти – алкоголь, трава – були ворогами. Дарбі

віддавала перевагу життю з широко розплющеними очима. Бігти, мчати – бо якщо ніколи не зупинятимешся, ніщо не впіймає тебе. І дякувати Богу за цей кофеїновий копняк, бо сьогодні вона всю ніч має бути насторожі.

Над регіональною картою Дарбі помітила старий стрілочний годинник. Із Гарфілдом[35 - Товстий рудий кіт, герой однойменного мультфільму.]. У центрі циферблата він залицявся до рожевої кішки – Арлін – із обтріпаним букетом квітів. Годинникова стрілка показувала майже північ, але Дарбі знала, що він на годину спішить. Хтось не перевів його на зимовий час.

Ще не було навіть одинадцятої.

Якщо поміркувати, вона не знала, що саме її дратувало більше – те, що часу не вистачало чи навпаки, його було забагато. Завершивши свій ескіз (відтінивши випуклість на його чолі, що нагадувала людський ембріон), Дарбі помітила, що Ларс почав контактувати з рештою людей. Принаймні тепер динаміка групи трохи збільшилася. Ешлі показував Ларсу й Еду картковий фокус, який він називав «мексиканський переверт». З того, що Дарбі почула, виходило, що ви перевертаєте карту за допомогою іншої, яку тримаєте в руці, але насправді ви міняєте їх місцями. У всіх на очах. Ларс був захоплений цим маневром, а Ешлі, здавалося, радів, отримавши глядачів.

– То ось чому ти постійно вигравав, – промовив Ед.

– Не переймайся. – На обличчі Ешлі зблиснула посмішка корисливого торговця, і він підняв руки вгору. – Я переміг тебе чесно й справедливо. Утім, не хочу хизуватися, але одного разу я виборов срібло у змаганнях зі сценічної магії.

Ед пирхнув.

– Правда?

– Ага.

– І це щось означає?

– Звісно, це щось означає.

– Друге місце?

– Трете, насправді. – Ешлі перетасував карти. – Дуже дякую.

– Ти одягав смокінг?

– Мусив.

– І який зараз стан речей на ринку праці для чарівників-срібних медалістів?

– Приголомшливо поганий. – Ешлі відклав карти, перекинувши їх, і вони затріскотіли. – Тож я пішов навчатися бухгалтерської справи. І скажу – ось де справжня магія.

Ед зареготав.

Ларс слухав їхню розмову, його губи з пушком були стулені, і тепер він скористався цією паузою, аби долучитися до розмови:

– То цей, як воно... е-е-е, магічні фокуси справжні?

Хуртовина надворі стала сильнішою. Вікно скрипіло від натиску поривів вітру. Ешлі, посміхаючись, глянув на Еда (Чи існує магія? Справді?), і Дарбі помітила, що він вирішує, чи відповісти прямо, чи вдатися до невеличкого сарказму за рахунок озброєного викрадача дитини.

Не роби цього, Ешлі.

Він розвернувся до Ларса.

– Ага.

– Справді?

Ешлі вишкірився ще ширше.

– Абсолютно.

Дарбі відчула, як у її шлунку зростає тремтячий вир страху. Наче стати свідком миті перед автокатастрофою. Вереск заблокованих шин, непохитний рух по інерції: «Ешлі, зупинися. Ти не уявляєш, із ким говориш...»

– То магія реальна? – прошепотів Ларс.

Зупинись-зупинись-зупинись...

– О, та все реальне, – відповів Ешлі, скориставшись цим. – Я можу впливати на час і простір, діставати сюрпризи з рукавів, викликати у людей хибні спогади. Я можу обдурити смерть. Можу ухилитися від куль. Ларсе, брате мій, я чарівник і можу...

– Ти знаєш, як розрізати дівчину навпіл? – різко запитав Ларс.

У кімнаті стало тихо. Від вітру знову скригнуло вікно.

Дарбі опустила погляд униз і вдала, що знову щось малює своєю синьою ручкою, але розуміла з тремтячим жахом – він через усю кімнату дивиться на неї. Ларс, викрадач дитини з похилим підборіддям у шапочці з Дедпулом із дитячим захопленням магічними фокусами, дивився просто на неї.

Ешлі завагався. У його машині нісенітниць закінчилося пальне.

– Я... е-е-е, ну...

– Ти знаєш, як розрізати дівчину навпіл? – знову нетерпляче запитав Ларс. Той самий тон, така сама інтонація. Він говорив, а його очі все ще були прикуті до Дарбі:

– Ти розумієш, про що я. Кладеш її до великої дерев'яної коробки, як труна, а потім ти... а, розпилюєш її пилкою?

Ед дивився у підлогу. Сенді опустила книжку.

Знову: «Ти можеш розпиляти дівчину навпіл?»

Пальці Дарбі міцно стиснули ручку. Коліна підтягнулися ближче до грудей. Тхорячий Писок стояв десь за десять футів від неї. Вона думала – якщо він полізе до куртки по пістолет, чи зможе вона дістати з кишені швейцарський ніж, витягти серейторне лезо і перетнути кімнату так швидко, аби вдарити ним його в горло?

Дарбі поклала праву руку на стійку. До стегна.

Ларс знову запитав, уже голосніше:

– Ти можеш розпиляти дівчину...

– Можу, – відповів Ешлі. – Але якщо вона виживе – то отримаєш золоту медаль.

Тиша.

Це було не дуже смішно, але Ед видавив із себе смішок.

Сенді також засміялася. І Ешлі. Ларс закинув голову, наче мав пропустити жарт крізь часовий механізм свого мозку – і зрештою здався, зареготавши разом з усіма. Кімната гриміла від сміху. Дзвін у стисненому повітрі – і мігрень Дарбі повернулася. Вона хотіла зажмуритися.

– Бач, у мене було срібло, – додав Ешлі, – не золото...

На наступній хвилі неприродного сміху Ларс, досі широко посміхаючись, розстібнув куртку і потягнувся до чогось на стегні. Дарбі схопила ножа в кишені – але він лише поправляв свій ремінь.

Господи Ісусе. Було близько.

Однак він швидко рухався. Якщо справді полізе по зброю, усвідомила Дарбі, то повбиває всіх у цій кімнаті. Ларс лише здавався незграбним і млявим – доки він не здивує вас і не завдасть удару.

– Золота медаль, – хихотів він, затаючи ремінь над своїм щуплим задом і тицяючи пальцем в Ешлі. – Мені подобаються його жарти. Він веселий.

– О, зачекай, – відповів Ешлі. – Скоро це тебе дратуватиме.

Коли фальшивий сміх змовк, Дарбі виявила ще дещо. Дрібниця – але щось дуже тривожне було в тому, як викрадач сміявся. Він здавався надто настороженим. Звичайні люди кліпають очима і втрачають пильність. Але не Ларс. Його обличчя сміялося, а очі дивилися. Він розглядав присутніх, його зіниці блукали кімнатою, холодно оцінюючи їх, поки він демонстрував рот із гострими зубами.

«Це – вишкірене тупе обличчя зла, – усвідомила Дарбі. – Це обличчя чоловіка, який викрав маленьку дівчинку з її будинку в Каліфорнії».

Світло замерехтіло. Напад крижаної темряви. Усі підвели погляд на флуоресцентні лампи, але коли вони увімкнулися і кімната знову наповнилася світлом, Дарбі продовжила вивчати щетинисте обличчя Ларса.

Ось кому я протистою.

Посеред глибокої ночі існує час, коли сили зла вважаються найсильнішими. Відьомська година, так називала його мати Дарбі, з легким магічним завиванням у голосі.

Це третя година ночі.

Ймовірно, так диявол глузує зі Святої Трійці. Зростаючи, Дарбі поважала цей забобон, але насправді ніколи не вірила в нього – як певний час доби може бути злішим за інший? Однак у дитинстві, коли б вона не прокидалась від нічного кошмару, задихаючись і пітніючи, одразу дивилася на телефон. І от лихо – завжди було близько третьої години ночі. Кожний раз, який вона могла запам'ятати.

Коли їй наснилося, як на уроці суспільствознавства в сьомому класі їй перехопило подих і вона виблювала білих тридцятирічних личинок, що звивалися

на парті?

О 03 : 21 ночі.

Коли їй наснилося, як чоловік простежив за нею, коли вона йшла до супермаркету, підсвистуючи їй, а потім загнав Дарбі в кут у туалеті, дістав крихітний пістолет і вистрелив їй у потилицю?

О 03 : 33 ночі.

Коли їй наснилося, як високий привид – сивоволоса жінка у квітчастій спідниці з подвійними суглобами, що згиналися назад, як задні собачі лапи, влазила у вікно спальні Дарбі, напівплаваючи, напівкрокуючи, невагома й неземна, наче підводна істота?

Саме о 03 : 00.

«Відьомська година, – казала її мати, запалюючи одну з жасминових свічок. – Коли демони наймогутніші».

Потім вона для ефекту різко закривала запальничку – клац.

Тут і зараз, у зоні відпочинку Ванапані, була лише одинадцята година, але Дарбі досі уявляла, як темрява збирається в кімнаті разом із нею, разом із усіма. Щось свідоме скупчувалося в тіні, нетерпляче чекаючи на насилля.

Дарбі ще не вирішила, як нападе на Ларса.

Вона вже вивчила план поверху центру відвідувачів. Простий, але повний важливих деталей. Прямокутне головне фойе з двома туалетами для чоловіків та жінок, старими питними фонтанами і зачиненою підсобкою із написом **ЛИШЕ ДЛЯ ПРАЦІВНИКІВ**. Кам'яно-цементна кавова стійка за захисними жалюзі. Єдині доволі помітні двері на скрипучій петлі. Одне широке вікно з видом на парковку, напівзметене снігом, що наніс вітер. І маленьке трикутне вікно у кожному з туалетів, під стелею, близько десяти футів від підлоги. Наче тюремне віконечко, тільки без ґрат. Дарбі запам'ятала це, бо віконця здавалися такою деталлю, про яку інші могли забути.

Ззовні була наче геть інша планета. Хмари поглинали місячне сяйво. Температура впала до майже мінус дев'ятнадцяти, згідно з ртутним термометром, що висів на вулиці. Кучугури снігу підіймалися до вікна і все ще збільшувалися. Пронизливі пориви вітру розбивали навалу сухих сніжинок, що билися об скло, наче галька.

– Я би не відмовився зараз від глобального потепління, – промовив Ед.

– Глобальне потепління – це вигадка. – Сенді перегорнула сторінку.

– Я просто кажу, дякувати Богу, що ми всередині.

– Це точно, – промовив Ешлі, кивнувши головою в тому напрямку, де стояв Ларс, – доки когось не зачинять у дерев'яній коробці й не розпиляють навпіл.

Тхорячий Писок повернувся до дверей і копирсався у стійці з брошурами. Дарбі не могла сказати напевно, чи почув він жарт Ешлі. Вона хотіла, аби останній перестав спокушати долю. Ця ситуація не зможе триматися ще вісім годин. Рано чи пізно Ешлі наскочить на словесну міну.

А потім на зброю.

Ось до чого дійде сьогоднішня ніч. А з висновків Дарбі ця зона відпочинку була така ж безпечна, як дитячий садок. На кавовій стійці – тільки пластикові виделки й ложки. Одноразові тарілки і брунатні серветки. Комірчина для прибиральників – зачинена. Ні ломиків, ні ракетниць, ні гострих столових ножів. Її найкращим варіантом наступальних дій, на жаль, було дводюймове серейторне лезо на червоному мультитулі. Дарбі поплескала по кишені джинсів, впевнюючись, що він досі там.

Чи може вона вдарити ним Ларса? Що важливіше, чи це взагалі зупинить його? Вона не знала. Це важко було назвати зброєю, яка може пробити грудну клітку. Дарбі має захопити Ларса зненацька і встромити ножа точнісінько у м'яку плоть його горла або очей. Часу на вагання не було. Дарбі знала, що таке можливо, але це був не зовсім її план А.

«Тріснутий цемент під стійкою, – згадала вона. – Хиткий камінь».

Він може стати у пригоді.

Дарбі підвелася і попрямувала до кавової стійки, вдаючи, що наповнює ще один пластиковий стаканчик. Коли ніхто не дивився, вона підняла праву ногу, встановила її на хиткий камінь і нахилилася вперед. Трохи натиснула, потім сильніше, ще сильніше – приховуючи шум, вовтузячись із графином кави, – поки камінь не вивільнився і не клацнув об підлогу. Ларс, Ед та Ешлі не помітили цього, а Сенді на коротку мить підвела погляд, а потім повернулася до книжки.

Коли очі жінки знову занурилися в читання, Дарбі підняла камінь. Він був трохи менший від хокейної шайби, гладенький і яйцеподібний. Достатньо великий, аби вибити кілька кривавих зубів, або для важкого удару. Дарбі поклала холодний камінь до кишені й повернулася на своє місце на лавці, подумки перераховуючи предмети.

Дводюймовий ніж.

Камінь середнього розміру.

Одна куля 45-го калібру.

«Мені знадобиться допомога», – зрозуміла вона.

Звісно, вона може спробувати схопити Ларса власноруч. Здивувати його, завдати удару, витягти пістолет з-під його куртки і тримати його на мушці до приїзду снігоприбиральних машин на світанку. А якщо все покотиться під три чорти, вона припускала, що буде морально готова вбити його. Але зробити це просто зараз, самотужки, було би безвідповідально. Вона має поділитися своїм відкриттям із кимось із присутніх тут, на випадок, якщо Ларсу вдасться перемогти й тихенько сховати її тіло без відома інших. Вона не зможе врятувати Джей, якщо її першою вб'ють.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

1

Американський співак і актор кіно. (Тут і далі прим. пер.)

2

«White Christmas» – різдвяна пісня, яку вперше виконав Бінг Кросбі, одна з найвідоміших у XX ст.

3

Містечко в штаті Колорадо.

4

Місто в штаті Колорадо.

5

Енергетичний безалкогольний напій.

6

Рок-гурти, які грають у жанрах горор-панк та альтернатива.

7

Найбільше місто в штаті Колорадо.

8

«Colorado Department of Transportation» – департамент транспорту Колорадо.

9

Місто в штаті Юта.

10

Американський військовий, мисливець на бізонів, перший шоумен Америки.

11

Група американських індіанців.

12

Різновид покеру.

13

Вічнозелена хвойна рослина.

14

Персонаж коміксу.

15

Банка, до якої люди кладуть гроші за кожну лайку, аби позбутися звички вживати ненормативну лексику.

16

Переклад І. Огієнка.

17

Сайт електронних оголошень.

18

Сердитий, дратівливий чи зневажливий вираз обличчя, що виникає несвідомо, особливо в стані спокою.

19

Столиця штату Юта.

20

Англ. «Found on road, dead» – з перших літер складається назва марки «Ford».

21

Вид живопису, в якому картину великого розміру доповнено бутафорським предметним планом.

22

Англ. «all-wheel-drive».

23

Зірка, яка в максимумі спалаху випромінює стільки ж світла, як мільярди зір разом.

24

Схожий на людиноподібну мавпу ссавець, який, можливо, водиться в лісах Північно-Тихоокеанського регіону Північної Америки.

25

Феномен зорового сприйняття, коли після яскравого спалаху людина продовжує бачити слід зображення, навіть якщо об'єкт зник із поля зору.

26

У дужках назви літаків.

27

Англ. «jay» та «jaybird».

28

Означає попередження.

29

Плем'я індіанців.

30

Запалення слизової оболонки навколоносових пазух.

31

Християнська різдвяна пісня.

32

Популярний американський часниковий соус на основі маслянки.

33

Національна стрілецька асоціація – некомерційна асоціація в США, яка об'єднує прихильників права громадян на зберігання і носіння вогнепальної зброї

34

Препарат для лікування синдрому порушення активності та уваги, для стимуляції розумової діяльності та як допінг. В Україні не зареєстрований.

35

Товстий рудий кіт, герой однойменного мультфільму.

Купить: https://tellnovel.com/ru/adams_taylor/nema-vihodu

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)